30 Ιανουαρίου, 1939

Η ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στη πρώτη Συνεδρίαση του Ράιχσταγκ της Μεγάλης Γερμανίας στην Όπερα Κρολ του Βερολίνου

Η ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στη πρώτη Συνεδρίαση του Ράιχσταγκ της Μεγάλης Γερμανίας στην Όπερα Κρολ του Βερολίνου

Σημείωση μεταφραστή: Το κείμενο της ομιλίας είναι μετάφραση από το αυθεντικό κείμενο που βρίσκεται στα αρχεία του Γερμανικού Κοινοβουλίου:
https://www.reichstagsprotokolle.de/Blatt2_n4_bsb00000613_00002.html

Πρόλογος

Σε αυτήν την ομιλία μπροστά στο πρώτο Ράιχσταγκ της Μεγάλης Γερμανίας στην Όπερα Κρολ του Βερολίνου, ο Αδόλφος Χίτλερ κάνει απολογισμό των όσων έχουν επιτευχθεί μέχρι τώρα, αλλά ταυτόχρονα επισημαίνει τα προβλήματα που εξακολουθούν να υπάρχουν. Αναφέρεται επίσης στις τρομερές συνέπειες της λεγόμενης Συνθήκης των Βερσαλλιών για τον γερμανικό λαό.

Βασισμένος σε ένα τηλεγράφημα του Κάιζερ Γουλιέλμου Α' σχετικά με τη μάχη του Σεντάν που κερδήθηκε το 1870 με τη δήλωση: «*Τι ανατροπή από την πρόνοια του Θεού!*» ο Χίτλερ είπε σε αυτή την ομιλία:

«Στις 30 Ιανουαρίου 1933, μετακόμισα στη Βίλχελμ-στασε, γεμάτος με βαθιά ανησυχία για το μέλλον του λαού μου. Σήμερα – έξι χρόνια μετά – μπορώ να μιλήσω στο πρώτο Ράιχσταγκ της Μεγάλης Γερμανίας! Αλήθεια, είμαστε σε θέση, ίσως περισσότερο από κάθε άλλη γενιά, να εκτιμήσουμε το ευσεβές νόημα του ρητού: "Τι ανατροπή από την πρόνοια του Θεού!"».

Βγαλμένη από το κείμενο αυτό, συχνά παρατίθεται η «αναγγελία» της «εξόντωσης της εβραϊκής φυλής στην Ευρώπη». Από την πλευρά του Χίτλερ, ήταν κυρίως ο Αμερικανός Πρόεδρος Ρούσβελτ και οι Εβραίοι σύμβουλοί του – και στο παρασκήνιο το εβραϊκό κεφάλαιο – που, από τη θέση τους, προσπάθησαν σταδιακά να δημιουργήσουν τις στρατιωτικές και πολιτικο-ψυχολογικές προϋποθέσεις για τη συμμετοχή των Ηνωμένων Πολιτειών στον πόλεμο. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα όσον αφορά τις εβραϊκές δηλώσεις πολέμου κατά της Γερμανίας. Η ελπίδα του Χίτλερ ήταν ότι αυτοί οι κύκλοι θα μπορούσαν να πιεστούν με την απειλή κατά των Εβραίων που ήταν στα χέρια των Γερμανών, προκειμένου να διασφαλιστεί η διαρκής ειρήνη στην Ευρώπη και να μπορέσει να εφαρμόσει το σχέδιο της Μαδαγασκάρης (Εκκένωση της Ευρώπης από τους Εβραίους).

Αυτό το επισημαίνει στα ακόλουθα αποσπάσματα:

«Δεν έχουμε κανέναν λόγο να υποθέσουμε ότι εάν κάποια στιγμή στο μέλλον η Γερμανία υποστεί μια δεύτερη κρίση αδυναμίας, η μοίρα της θα ήταν διαφορετική· το αντίθετο: ορισμένοι από εκείνους τους άνδρες που κάποτε έριξαν τα πυρά του πολέμου στον κόσμο εξακολουθούν να εργάζονται ακόμη και σήμερα, σαν κινητήριες δυνάμεις ή σαν όργανα για τον ξεσηκωμό των λαών, προσπαθώντας να διατηρήσουν τις εχθρότητες και να προετοιμάσουν τον δρόμο για ένα νέο ξέσπασμα διαμάχης.[...] Αν τώρα εμείς υπερασπιζόμαστε τον εαυτό μας απέναντι σε αυτούς του αποστόλους του πολέμου όπως ο κ. Νταφ Κούπερ, ο κ. Ήντεν, ο Τσώρτσιλ ή ο κ. Άικς κ.λ.π. τότε αυτό παρουσιάζεται σαν καταπάτηση των ιερών δικαιωμάτων των δημοκρατιών. Κατά τη γνώμη αυτών των κυρίων, έχουν το δικαίωμα να επιτίθενται σε άλλα έθνη και στις ηγεσίες τους, αλλά κανείς δεν έχει το δικαίωμα να αμυνθεί εναντίον τους. [...] Άλλωστε, για παράδειγμα, οι Γερμανοί στρατιώτες ποτέ δεν πολέμησαν σε αμερικανικό έδαφος, παρά μόνο στην υπηρεσία της αμερικανικής ανεξαρτησίας και των προσπαθειών για ελευθερία· αλλά Αμερικανοί στρατιώτες μεταφέρθηκαν στην Ευρώπη για να βοη-

θήσουν να στραγγαλιστεί ένα μεγάλο έθνος που αγωνιζόταν για την ελευθερία του.»

Για τον διεθνή εβραϊσμό ο Αδόλφος Χίτλερ προφήτεψε τα εξής:

«Κατά τη διάρκεια της ζωής μου ήμουν πολύ συχνά προφήτης και συνήθως με ειρωνεύονταν γι' αυτό. Κατά τη διάρκεια του αγώνα μου για την εξουσία, κυρίως ο εβραϊκός λαός ήταν που δέχτηκε τις προφητείες μου μόνο με γέλιο όταν είπα ότι μια μέρα θα αναλάμβανα την ηγεσία του κράτους και μαζί με αυτήν ολόκληρου του έθνους και ότι τότε, μεταξύ πολλών άλλων, θα έλυνα το εβραϊκό πρόβλημα. Πιστεύω ότι αυτό το ξεκαρδιστικό γέλιο εκείνης της εποχής του εβραϊσμού στη Γερμανία μάλλον τους έκατσε στο λαιμό. Σήμερα θέλω να γίνω ξανά προφήτης: Εάν ο διεθνής χρηματοδοτικός εβραϊσμός εντός και εκτός Ευρώπης κατορθώσει για άλλη μια φορά να βυθίσει τα έθνη σε έναν παγκόσμιο πόλεμο, τότε το αποτέλεσμα δεν θα είναι ο μπολσεβικοποίηση της γης και συνεπώς η νίκη του εβραϊσμού, αλλά ο αφανισμός της εβραϊκής φυλής στην Ευρώπη! Διότι η εποχή που τα μη εβραϊκά έθνη ήταν ανυπεράσπιστα στην προπαγάνδα έχει τελειώσει! Η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία και η φασιστική Ιταλία διαθέτουν εκείνους τους θεσμούς που τους επιτρέπουν, εάν είναι απαραίτητο, να διαφωτίσουν τον κόσμο για τη φύση ενός ζητήματος που πολλά έθνη γνωρίζουν ενστικτωδώς και το οποίο είναι μόνο επιστημονικά ασαφές. Προς το παρόν, ο εβραϊσμός σε ορισμένες χώρες ενδέχεται να υποδαυλίζει το μίσος υπό την αιγίδα ενός Τύπου, των ταινιών, της ραδιοφωνικής προπαγάνδας, του θεάτρου, της λογοτεχνίας κ.λπ., τα οποία βρίσκονται στα χέρια του. Εάν όμως αυτός ο λαός καταφέρει για άλλη μια φορά, να υποκινήσει τα εκατομμύρια των μαζών των λαών σε έναν πόλεμο που είναι εντελώς παράλογος για αυτούς και εξυπηρετεί μόνο τα συμφέροντα του εβραϊσμού, τότε θα εκφραστεί η αποτελεσματικότητα ενός διαφωτισμού, ο οποίος είχε εξαλείψει τον εβραϊσμό στη Γερμανία μέσα σε λίγα χρόνια. Τα έθνη δεν θέλουν πλέον να πεθαίνουν στο πεδίο της μάχης, ώστε αυτή η διεθνής χωρίς ρίζες φυλή να κερδίζει από την επιχείρηση ενός πολέμου και να ικανοποιήσει τον πόθο της για εκδίκηση της Παλαιάς Διαθήκης της. Το εβραϊκό σύνθημα, "προλετάριοι όλων των χωρών, ενωθείτε!" θα νικηθεί από μια ανώτερη συνειδητοποίηση, δηλαδή: "Δημιουργικά μέλη όλων των εθνών, αναγνωρίστε τον κοινό σας εχθρό!"»

Προς το τέλος της ομιλίας, ο Χίτλερ εξηγεί:

«Το αν η Γερμανία διατηρεί οικονομικές σχέσεις και διεξάγει συναλλαγές με τα κράτη της Νότιας ή της Κεντρικής Αμερικής, για παράδειγμα, δεν είναι δουλειά κανενός παρά μόνο αυτών των κρατών και δική μας. Η Γερμανία είναι επίσης ένα κυρίαρχο και μεγάλο Ράιχ και δεν υπόκειται στην εποπτεία των Αμερικανών πολιτικών. [...] Όσον αφορά τη Γερμανία, γνωρίζω από τη δική μου εμπειρία, ότι τα καθήκοντα που έχουν διατυπωθεί είναι τόσο μεγάλα, που ξεπερνούν σχεδόν την ικανότητα ενός ατόμου για διορατικότητα και συντονισμένη δράση. Μπορώ λοιπόν να σας διαβεβαιώσω, τόσο εκ μέρους μου όσο και εκ μέρους των συνεργατών μου, ότι βλέπουμε σαν καθήκον της ζωής μας αποκλειστικά τη φροντίδα και την διατήρηση του έθνους και του Ράιχ μας τα οποία και τα δύο μπορούν να ανατρέξουν σε μια ένδοξη ιστορία που χρονολογείται χιλιάδες χρόνια πίσω.»

1η Συνεδρία
Δευτέρα 30 Ιανουαρίου 1939

Η έναρξη της συνεδρίασης ξεκίνησε στις 20:00 από τον Πρόεδρο.

Πρόεδρος Γκέρινγκ: Κύριοι βουλευτές! Σαν Πρόεδρος του παλιού Ράιχσταγκ, ανοίγω τώρα την πρώτη σύνοδο του νέου Ράιχσταγκ της Μεγάλης Γερμανίας.

Καταρχάς οφείλω να ζητήσω

την εκλογή του νέου προεδρείου

και δίνω το λόγο στον βουλευτή Δρ. Φρικ.

Δρ. Φρικ, βουλευτής: Εξ ονόματος της κοινοβουλευτικής ομάδας του Ράιχσταγκ του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος, προτείνω, για τη θέση του Προέδρου του Ράιχσταγκ της Μεγάλης Γερμανίας τον δικό μας δοκιμασμένο Πρόεδρο Χέρμαν Γκέρινγκ και σαν αναπληρωτές του να επανεκλεγούν οι προηγούμενοι αναπληρωτές Κερλ, Έσερ και φον Στάους, που θα σηκωθούν από τις θέσεις τους.

(Οι βουλευτές σηκώνονται όρθιοι.)

Πρόεδρος Γκέρινγκ: Σημειώνω ότι το προτεινόμενο Προεδρείο έχει εκλεγεί εν συνόλω από εσάς.

Κύριοι βουλευτές μου, θα ήθελα να σας ευχαριστήσω, και εξ ονόματος των αντιπροέδρων, για την εμπιστοσύνη που μας δείξατε ξανά.

Κύριοι, σε συμφωνία με τον επικεφαλής της κοινοβουλευτικής ομάδας, οφείλω τώρα να ορίσω σαν **γραμματείς** τους ακόλουθους αναπληρωτές: Δρ. Άλμπρεχτ, Μπέργκερ, Δρ. Ντέκερ, Ντρέερ, Δρ. Φί-

σερ (Βερολίνο), Κάσσε, Κρεμπς, Λίντερ, Όμπερλιντομπερ, το κόμη φον Κβαντ του Βίκραντ και Ίσνι, τον Βίγκαντ και τον Βόλκερσντορφερ.

Κύριοι, τώρα θέλουμε να τους τιμήσουμε τη μνήμη αυτών που **πέθαναν** την περίοδο των εκλογών του νέου Ράιχσταγκ.

(Οι βουλευτές σηκώνονται.)

Τιμούμε τη μνήμη των βουλευτών Έςς (Ντάνενφελς), Μπούργκχαρτ (Δρέσδη), Σμιτ (Βερολίνο), Κράους (Βιέννη), Στερ (Σνάιντεμυλ), Βαρόνο φον Λίντενφελς. Έχετε σηκωθεί από τις θέσεις σας προς τιμήν των νεκρών· σας ευχαριστώ.

Πριν προχωρήσω στο δεύτερο θέμα της ημερήσιας διάταξης, δίνω τον λόγο στον Δρ. Φρικ, για ένα αίτημα σαν επικεφαλή της κοινοβουλευτικής ομάδας.

Δρ. Φρικ, βουλευτής: Άνδρες του Μεγάλου γερμανικού Ράιχσταγκ! Στις 23 Μαρτίου 1933, το Ράιχσταγκ ψήφισε το νόμο για την αντιμετώπιση των αναγκών του λαού και του Ράιχ, τον λεγόμενο Ενεργοποιητικό Νόμο, με τον οποίο το Ράιχσταγκ μεταβίβασε τη νομοθετική εξουσία στην κυβέρνηση του Ράιχ. Μετά το αίτημα του Αρχηγού «δώστε μου χρόνο τέσσερα χρόνια», αυτός ο νόμος ίσχυε μέχρι την 1η Απριλίου 1937. Με νόμο που ψηφίστηκε από την κυβέρνηση του Ράιχ σήμερα, η κοινοβουλευτική περίοδος του σημερινού Ράιχσταγκ παρατάθηκε από την ημερομηνία της πρώτης συνεδρίασης του Ράιχσταγκ που εξελέγη στις 10 Απριλίου του προηγούμενου έτους έως τις 30 Ιανουαρίου 1943. Είναι σκόπιμο να παραταθεί ο Ενεργητικός Νόμος πέραν από το 1941 μέχρι το τέλος της κοινοβουλευτικής περιόδου του σημερινού Ράιχσταγκ, έως ότου το ίδιο το νεοσυγκληθέν Ράιχσταγκ μπορέσει να ασκήσει το δικαίωμα να νομοθετεί. Αυτό θα γίνει το αργότερο μέχρι τις 10 Μαΐου 1943. Ως εκ τούτου, σας ζητώ να παρατείνετε τον Ενεργοποιητικό Νόμο μέχρι τις 10 Μαΐου 1943. Ο νόμος δεν απαιτεί περαιτέρω αιτιολόγηση. Τα επιτεύγματα του Αρχηγού τα τελευταία έξι χρόνια, και ιδιαίτερα το 1938, δικαιολογούν αρκετά τον νόμο. Το ότι αποδεχόμαστε ομόφωνα τον νόμο δεν είναι τίποτα άλλο από μια απλή εντολή ευγνωμοσύνης...

(δυνατές επευφημίες και χειροκροτήματα)

...και μια απόδειξη της ακλόνητης εμπιστοσύνης μας στον Αρχηγό.

(ξανά δυνατά χειροκροτήματα)

Πρόεδρος Γκέρινγκ: Κύριοι βουλευτές μου! Μόλις ακούσατε το περιεχόμενο της αίτησης. Σας ζητώ τώρα να υπερψηφίσετε αυτό το νομοσχέδιο και να σηκωθείτε από τις θέσεις σας σαν ένδειξη της συμφωνίας σας. Σας ευχαριστώ· σημειώνω ότι ο Ενεργοποιητικός Νόμος εγκρίθηκε ομόφωνα από το Ράιχσταγκ της Μεγάλης Γερμανίας.

(Επευφημίες και χειροκροτήματα.)

Ερχόμαστε τώρα στη…

…δήλωση της κυβέρνησης του Ράιχ.

Θα μιλήσει ο Αρχηγός.

(Οι βουλευτές σηκώνονται όρθιοι και χαιρετούν τον Αρχηγό και Καγκελάριο του Ράιχ με επαναλαμβανόμενες ζητωκραυγές.)

Αδόλφος Χίτλερ, Αρχηγός και Καγκελάριος του Ράιχ: Βουλευτές, άνδρες του γερμανικού Ράιχσταγκ! Όταν, πριν από έξι χρόνια, εκείνο το βράδυ, κάτω από το φως των πυρσών δεκάδες χιλιάδες εθνικοσοσιαλιστές αγωνιστές περνούσαν από την Πύλη του Βρανδεμβούργου, για να εκφράσουν σε μένα, τον νεοδιορισμένο καγκελάριο του Ράιχ, το αίσθημα της υπερχείλισης της χαράς τους και την ομολογία της αφοσίωσής τους, όπως σε όλη τη Γερμανία έτσι και στο Βερολίνο αμέτρητα ανήσυχα μάτια κοιτούσαν την αρχή μιας εξέλιξης, η έκβαση της οποίας φαινόταν ακόμη άγνωστη και απρόβλεπτη. Εκείνη την εποχή, περίπου 13 εκατομμύρια εθνικοσοσιαλιστές ψηφοφόροι άνδρες και γυναίκες με στήριξαν. Ένας τεράστιος αριθμός – αλλά μόλις λίγο περισσότεροι από το ένα τρίτο του συνόλου των ψήφων. Φυσικά: τα υπόλοιπα 20 εκατομμύρια διανεμήθηκαν και μοιράστηκαν στα περίπου 35 άλλα κόμματα και στις μικρές ομάδες. Το μόνο κοινό που είχαν μεταξύ τους ήταν το κοινό τους μίσος για το νέο μας κίνημα, που πήγαζε από μια ένοχη συνείδηση ή από ακόμα χειρότερες προθέσεις. Αυτό ένωσε – όπως και αλλού ακόμη και σήμερα – τους κληρικούς του κέντρου και τους άθεους κομμουνιστές, τους σοσιαλιστές καταστροφείς της περιουσίας και τα καπιταλιστικά χρηματιστηριακά συμφέροντα, τους υποστηρικτές του θρόνου της μοναρχίας και τους ρεπουμπλικάνους καταστροφείς της αυτοκρατορίας. Όλοι τους είχαν βρει ο ένας τον άλλον, στον μακροχρόνιο αγώνα του εθνικοσοσιαλισμού για την ηγεσία για να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους και είχαν κοινό σκοπό με τον εβραϊσμό. Οι πολιτικοποιημένοι επίσκοποι των διαφόρων εκκλησιών άπλωσαν τα χέρια τους για να τους ευλογήσουν.

(Μεγάλη αλήθεια! και γέλιο..)

Απέναντι σ’ αυτόν τον κατακερματισμό του έθνους, που ήταν μόνο αρνητικός, στεκόταν μόνο το ένα τρίτο των πιστών Γερμανών ανδρών και γυναικών, που είχαν αναλάβει, ενάντια σε έναν κόσμο εσωτερικής και εξωτερικής αντίθεσης, να ξαναχτίσουν το γερμανικό έθνος και το Ράιχ. Η συνολική εικόνα του μεγέθους της κατάρρευσης εκείνης της εποχής έχει αρχίσει σταδιακά να ξεθωριάζει. Αλλά ένα πράγμα δεν έχει ξεχαστεί ακόμη και σήμερα: Μόνο ένα θαύμα την τελευταία στιγμή φαινόταν ότι θα μπορούσε να σώσει τη Γερμανία – και εμείς οι εθνικο-

σοσιαλιστές πιστεύαμε σε αυτό το θαύμα. Οι αντίπαλοί μας χλεύαζαν την πίστη μας σε αυτό το θαύμα. Η ιδέα της λύτρωσης του έθνους από μια παρακμή που διήρκεσε για περισσότερο από δεκαπέντε χρόνια απλώς με τη δύναμη μιας νέας ιδέας, φαινόταν στους μη-εθνικοσοσιαλιστές σαν μια φαντασίωση, αλλά και στους Εβραίους και στους άλλους εχθρούς του κράτους όμως, φαινόταν ότι ήταν η τελευταία αναλαμπή της αντίστασης της εθνικής δύναμης, μετά την εξαφάνιση της οποίας ήλπιζαν, ότι θα μπορούσαν τελικά να καταστρέψουν όχι μόνο τη Γερμανία αλλά και όλη την Ευρώπη. Ένα γερμανικό Ράιχ που θα βυθιζόταν στο μπολσεβικικό χάος θα είχε βυθίσει ολόκληρη τη Δύση σε μια κρίση ασύλληπτων διαστάσεων. Μόνο οι στενοκέφαλοι κάτοικοι του νησιού μπορούν να φανταστούν ότι η κόκκινη πανούκλα θα σταματούσε από μόνη της μπροστά στην ιερότητα μιας δημοκρατικής ιδέας...

(Γέλια και δυνατό χειροκρότημα)

...ή στα σύνορα των διαφωνούντων κρατών.

Η διάσωση της Ευρώπης ξεκίνησε στο ένα άκρο της ηπείρου με τον Μουσολίνι και τον ιταλικό φασισμό. Ο εθνικοσοσιαλισμός συνέχισε αυτή τη διάσωση σε άλλο μέρος και αυτές τις μέρες είμαστε μάρτυρες του ίδιου δράματος, σε μια ακόμη τρίτη χώρα, ενός γενναίου θριάμβου ενάντια στην εβραϊκή διεθνή προσπάθεια αφανισμού του ευρωπαϊκού πολιτιστικού κόσμου.

(Γέλια και δυνατό χειροκρότημα)

Τώρα, τι είναι έξι χρόνια στη ζωή ενός ανθρώπου; Τι είναι ακόμη και στη ζωή των εθνών; Σε ένα τόσο σύντομο χρονικό διάστημα ανάπτυξης βλέπει κανείς κάτι περισσότερο από τα συμπτώματα μιας γενικής στασιμότητας, μιας οπισθοδρόμησης ή μιας προόδου. Αλλά κοιτάζοντας πίσω, τα τελευταία έξι χρόνια στη Γερμανία ήταν γεμάτα με τα πιο κολοσσιαία γεγονότα στη γερμανική ιστορία μας.

Στις 30 Ιανουαρίου 1933, μετακόμισα στη Βίλχελμ-στρασε, γεμάτος με βαθιά ανησυχία για το μέλλον του λαού μου. Σήμερα – έξι χρόνια μετά – μπορώ να μιλήσω στο πρώτο Ράιχσταγκ της Μεγάλης Γερμανίας!

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Πράγματι, είμαστε σε θέση, ίσως περισσότερο από κάθε άλλη γενιά, να εκτιμήσουμε το ευσεβές νόημα του ρητού: «Τι ανατροπή από την πρόνοια του Θεού!»

Έξι χρόνια ήταν αρκετά για να εκπληρωθούν τα όνειρα αιώνων – ένας χρόνος για να αποκτήσει ο λαός μας αυτή την ενότητα που ήταν η λαχτάρα για την οποία πολλές γενιές μάταια προσπάθησαν. Δεδομένου ότι σας βλέπω σήμερα συγκεντρωμένους γύρω μου σαν εκπροσώπους του γερμανικού μας λαού από όλες τις περιοχές του Ράιχ και γνωρίζω

ότι ανάμεσά σας είναι οι νεοεκλεγέντες άνδρες της Όστμαρκ (Αυστρία) και της Σουδητίας, με συγκλονίζει για άλλη μια φορά η φοβερή εντύπωση των γεγονότων ενός έτους που πραγματοποίησαν το όνειρο αιώνων. Πόσο αίμα έχει χυθεί μάταια γι' αυτόν τον στόχο! Πόσα εκατομμύρια Γερμανοί έχουν βαδίσει συνειδητά ή ασυνείδητα τον πικρό δρόμο προς τον ξαφνικό ή επώδυνο θάνατο για χάρη αυτού του στόχου για περισσότερα από χίλια χρόνια! Πόσοι άλλοι καταδικάστηκαν να τερματίσουν τη ζωή τους πίσω από τα τείχη φρουρίων και φυλακών που ευχαρίστως θα ήθελαν να είχαν δώσει για τη Μεγάλη Γερμανία! Πόσες εκατοντάδες χιλιάδες έχουν διασκορπιστεί σε όλο τον κόσμο από το ατελείωτο ρεύμα της γερμανικής μετανάστευσης, χτυπημένοι από την δυστυχία και τις ελλείψεις! Για δεκαετίες σκέφτονται ακόμα την άτυχη πατρίδα τους, αλλά καθώς περνούν οι γενιές την ξεχνούν. — Και τώρα σε μόλις ένα χρόνο αυτό το όνειρο έγινε πραγματικότητα. Όχι χωρίς αγώνα, όπως θα μπορούσαν να πιστέψουν οι ασυνείδητοι πολίτες. Πριν από αυτή τη χρονιά της γερμανικής ενοποίησης είχαμε σχεδόν δύο δεκαετίες φανατικού αγώνα για μια πολιτική ιδέα, εκατοντάδες χιλιάδες και εκατομμύρια αφοσιώθηκαν σ' αυτήν με όλο τους το είναι, ρίχνοντας σ' αυτήν, τη φυσική και την οικονομική τους ύπαρξη, αποδεχόμενοι τον χλευασμό και την περιφρόνηση τόσο πρόθυμα όσο τα χρόνια της επαίσχυντης αντιμετώπισης, της αξιολύπητης συκοφαντίας και της αφόρητης τρομοκρατίας. Αμέτρητοι αιμόφυρτοι νεκροί και τραυματίες σε όλες τις γερμανικές περιοχές είναι οι μάρτυρες αυτού του αγώνα. Και εκτός αυτού: αυτή η επιτυχία κερδήθηκε μέσα από μια τεράστια προσπάθεια θέλησης και με τη δύναμη γενναίων και φανατικών επίμονων αποφάσεων. Το αναφέρω αυτό γιατί υπάρχει ο κίνδυνος ακριβώς εκείνοι που είχαν το μικρότερο πρακτικό ρόλο στην επιτυχία της ενοποίησης της Γερμανίας, μπορεί πολύ εύκολα να διεκδικήσουν με αναίδεια την πράξη της δημιουργίας αυτού του Ράιχ σαν δική τους πράξη ή θα μπορούσαν να δουν τα γεγονότα του έτους 1938 σαν ένα αυτονόητο θέμα που είχε ήδη καθυστερήσει πολύ, το οποίο τελικά δυστυχώς επιτεύχθηκε αργότερα από τον εθνικοσοσιαλισμό.

(Χειροκρότημα και γέλια)

Για να αντιμετωπίσω αυτά τα στοιχεία, πρέπει πρώτα να δηλώσω ότι για να γίνουν τα πράγματα φέτος χρειαζόταν δύναμη νεύρων, για την οποία τέτοιοι άθλιοι δεν έχουν το παραμικρό ίχνος!

(Δυνατά χειροκροτήματα!)

Μας είναι γνωστοί αυτοί, αυτοί οι παλιοί αδιόρθωτοι απαισιόδοξοι, σκεπτικιστές ή αδιάφοροι, οι οποίοι πάντα απουσίαζαν σαν θετικά στοιχεία κατά τη διάρκεια του εικοσαετούς αγώνα μας, αλλά που τώρα, μετά τη νίκη, πιστεύουν ότι πρέπει να εκφράσουν τα κριτικά τους σχόλια, σαν διορισμένοι εμπειρογνώμονες της εθνικής εξέγερσης.

Θα σας δώσω τώρα με λίγα λόγια μια αντικειμενική περιγραφή των

ιστορικών γεγονότων του αξέχαστου έτους 1938.

Μεταξύ των δεκατεσσάρων σημείων που διαβεβαίωσε ο Αμερικανός Πρόεδρος Γουίλσον τη Γερμανία και εκ μέρους των άλλων συμμάχων ότι θα ήταν η βάση για την ίδρυση μιας νέας παγκόσμιας ειρήνης, όταν η Γερμανία θα κατέθετε τα όπλα, ήταν και η πρόταση του στοιχειώδους δικαιώματος της αυτοδιάθεσης των λαών. Τα έθνη δεν πρέπει απλώς να μεταφέρονται από τη μια κυριαρχία στην άλλη σαν εμπόρευμα μέσω της τέχνης της διπλωματίας, αλλά με τη δύναμη του ιερότερου δικαιώματος της φύσης να καθορίζουν τα ίδια τη ζωή τους και επομένως τη δική τους πολιτική ύπαρξη.

Η διακήρυξη αυτής της αρχής θα μπορούσε να είχε θεμελιώδη σημασία. Μάλιστα, στα χρόνια που ακολούθησαν, οι συμμαχικές δυνάμεις της εποχής χρησιμοποίησαν αυτές τις θέσεις όταν επρόκειτο να τις χρησιμοποιήσουν για τους δικούς τους εγωιστικούς σκοπούς. Για παράδειγμα αρνήθηκαν στη Γερμανία να της επιστρέψουν τις αποικιακές της κτήσεις υποστηρίζοντας ότι οι γηγενείς φυλές και οι κάτοικοι των αποικιών δεν πρέπει να επιστραφούν στη Γερμανία παρά τη θέλησή τους – για τους οποίους φυσικά το 1918 κανείς δεν μπήκε στον κόπο να ασχοληθεί.

Αλλά, ενώ εμφανίζονταν σαν προστάτες στο όνομα του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης για τις πρωτόγονες φυλές των Νέγρων, αρνήθηκαν το 1918 να παραχωρήσουν στον πολύ καλλιεργημένο γερμανικό λαό τα ανθρώπινα δικαιώματα που του είχαν υποσχεθεί προηγουμένως πανηγυρικά. Πολλά εκατομμύρια Γερμανοί πολίτες απομακρύνθηκαν από το Ράιχ παρά τη θέλησή τους ή εμποδίστηκαν να ενωθούν με το Ράιχ. Μάλιστα, σε έντονη αντίθεση με την υπόσχεση για το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης, η συνθήκη ειρήνης των Βερσαλλιών απαγόρευσε ακόμη και την προσάρτηση των Γερμανών της Όστμαρκ στο Ράιχ τη στιγμή που εκεί γινόντουσαν προσπάθειες να δοθεί μια πρακτική έκφραση στο δικαίωμα της αυτοδιάθεσης μέσω δημοσίων δημοψηφισμάτων. Οι προσπάθειες να επιτευχθεί μια αλλαγή στην κατάσταση με τον προτεινόμενο τρόπο των λογικών αναθεωρήσεων είχαν αποτύχει μέχρι τώρα και, δεδομένης της γνωστής στάσης των δυνάμεων των Βερσαλλιών, θα αποτύχουν και στο μέλλον, καθώς αυτά τα άρθρα της αναθεώρησης του συμφώνου της Κοινωνίας των Εθνών είχαν μόνο μια πλατωνική σημασία.

Σαν γιος της γης της Όστμαρκ, εγώ ο ίδιος είχα την ιερή επιθυμία να λύσω αυτό το ζήτημα προκειμένου να επαναφέρω την πατρίδα μου στο Ράιχ. Τον Ιανουάριο του 1938, πήρα την τελική απόφαση να αγωνιστώ για το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των 6½ εκατομμυρίων Γερμανών στην Αυστρία με τον έναν ή τον άλλο τρόπο κατά τη διάρκεια αυτού του έτους.

1. Κάλεσα τον τότε ομοσπονδιακό καγκελάριο Κουρτ Σούσνιγκ σε μια συζήτηση στο Μπερχτεσγκάντεν και τον διαβεβαίωσα ότι το γερμανικό Ράιχ δεν θα ανεχόταν πλέον καμία περαιτέρω καταπίεση αυτών των γερμανικών φυλών και ότι, ως εκ τούτου, θα το άφηνα σε αυτόν να καταλήξει σε μια λογική συμφωνία προκειμένου να λυθεί αυτό το πρόβλημα μια για πάντα. Δεν του άφησα καμία αμφιβολία, ότι

διαφορετικά η ελευθερία αυτών των 6½ εκατομμυρίων Γερμανών, με την έννοια του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης, θα επιβαλλόταν με άλλα κατάλληλα μέσα. Το αποτέλεσμα ήταν μια συμφωνία η οποία μου έδωσε την ελπίδα για μια λύση αυτού του δύσκολου προβλήματος μέσω μιας γενικής κατανόησης.

2. Στην ομιλία μου στο Ράιχσταγκ στις 20 Φεβρουαρίου, δήλωσα ότι η μοίρα των 10 εκατομμυρίων Γερμανών στην Κεντρική Ευρώπη που είχαν χωριστεί από την μητέρα πατρίδα τους παρά τη θέλησή τους δεν θα μπορούσε πλέον να αφήσει το Ράιχ αδιάφορο και ότι, πάνω απ' όλα, η περαιτέρω καταπίεση και η κακομεταχείριση αυτών των Γερμανών θα οδηγούσε σε πιο δραστήρια αντισταθμιστικά μέτρα.

Λίγες μέρες αργότερα, ο κ. Σούσνιγκ αποφάσισε να παραβιάσει κατάφωρα τη συμφωνία που είχαμε συνάψει στο Μπερχτεσγκάντεν. Ο στόχος ήταν μέσω ενός πλαστού δημοψηφίσματος να καταργήσει τη νομική βάση του εθνικού δικαιώματος αυτοδιάθεσης και της βούλησης αυτών των 6½ εκατομμυρίων Γερμανών. Το βράδυ της Τετάρτης, 9 Μαρτίου, έμαθα για αυτήν την πρόθεση μέσω της ομιλίας του Σούσνιγκ στο Ίνσμπρουκ. Το βράδυ της Τετάρτης προς την Πέμπτη το πρωί διέταξα την κινητοποίηση ορισμένου αριθμού γερμανικών μεραρχιών πεζικού και τεθωρακισμένων με εντολή να ξεκινήσουν την προώθηση προς τα σύνορα το Σάββατο στις 8 το πρωί, για την απελευθέρωση της Όστμαρκ. Την Παρασκευή, 11 Μαρτίου, το πρωί, ολοκληρώθηκε η κινητοποίηση αυτών των μονάδων στρατού και των SS και η ανάπτυξή τους πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια της ίδιας ημέρας. Εν τω μεταξύ το απόγευμα, κάτω από την πίεση των γεγονότων και του ξεσηκωμού των εθνοσυντρόφων στην Όστμαρκ, πραγματοποιήθηκε η παραίτηση του Σούσνιγκ. Το απόγευμα της Παρασκευής μου ζητήθηκε, προκειμένου να αποτραπεί η εμφανής εσωτερική αναταραχή σε αυτή τη χώρα, να δώσω την εντολή να εισέλθουν τα γερμανικά στρατεύματα. Γύρω στις δέκα το πρωί, πραγματοποιήθηκε η διέλευση των συνόρων σε πολλά σημεία. Στις 6 το πρωί [12 Μαρτίου 1938] ξεκίνησε η γενική προέλαση, η οποία, απέσπασε τον απρόσμετρο ενθουσιασμό ενός πληθυσμού που είχε επιτέλους απελευθερωθεί.

(Δυνατές επευφημίες και χειροκροτήματα.)

Την Κυριακή 13 Μαρτίου, στο Λιντς, μέσω των δύο νόμων που γνωρίζετε, διέταξα την ενσωμάτωση της Όστμαρκ στο γερμανικό Ράιχ και την ορκωμοσία του πρώην Ομοσπονδιακού Στρατού σε μένα σαν Ανώτατο Διοικητή των γερμανικών ενόπλων δυνάμεων. Δύο ημέρες αργότερα πραγματοποιήθηκε η πρώτη μεγάλη παρέλαση των στρατευμάτων στη Βιέννη.

Όλα αυτά είχαν συμβεί με έναν πραγματικά εκπληκτικό ρυθμό. Η εμπιστοσύνη στην ταχύτητα και στην αποτελεσματικότητα της νέας γερμανικής Βέρμαχτ δεν μας διέψευσε, αλλά ξεπεράστηκε κατά πολύ. Η πίστη για τη μεγάλη αξία αυτού του εξαίρετου οργάνου επιβεβαιώθηκε μέσα σε λίγες ημέρες. Οι πρώτες εκλογές για το Ράιχσταγκ της Μεγάλης Γερμανίας, που πραγματοποιήθηκαν στις 10

Απριλίου, είχαν σαν αποτέλεσμα τη συντριπτική έγκριση του γερμανικού έθνους. Περίπου το 99% είχαν πάρει την απόφασή τους με αυτό το πνεύμα.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, επηρεασμένη από τη διεθνή εκστρατεία μίσους που διεξήχθη από συγκεκριμένες εφημερίδες και μεμονωμένους πολιτικούς, η Τσεχοσλοβακία άρχισε να εντείνει την καταπίεση των Γερμανών που ζούσαν εκεί. Σχεδόν 3½ εκατομμύρια εθνοσυντρόφων μας ζούσαν εκεί σε αυτόνομους οικισμούς οι περισσότεροι από τους οποίους βρίσκονταν στα σύνορα του Ράιχ. Μαζί με τους Γερμανούς που εκδιώχθηκαν τις τελευταίες δεκαετίες, από την Τσεχική τρομοκρατία, προκύπτει ένας αριθμός άνω των 4 εκατομμυρίων ανθρώπων Γερμανικής εθνικότητας, που κρατήθηκαν σε αυτό το κράτος παρά τη θέλησή τους και κακοποιήθηκαν σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό. Καμία παγκόσμια δύναμη με αίσθηση τιμής δεν θα καθόταν να παρακολουθεί μια τέτοια κατάσταση για πολύ καιρό. Ο υπεύθυνος για αυτήν την εξέλιξη που έκανε σταδιακά την Τσεχοσλοβακία εκφραστή όλων των εχθρικών προθέσεων που στρέφονταν εναντίον του Ράιχ, ήταν ο τότε πρόεδρος του κράτους ο Δρ. Μπένες. Ήταν αυτός που με πρότασή του και με την ενεργό συμμετοχή ορισμένων ξένων κύκλων, πραγματοποίησε την τσεχική κινητοποίηση τον Μάιο του περασμένου έτους, η οποία βασίστηκε στην πρόθεση, πρώτον να προκαλέσει το γερμανικό Ράιχ και δεύτερον, να προκαλέσει μια ήττα στο διεθνές κύρος του γερμανικού Ράιχ.

Παρά τη δήλωση που εστάλη εκ μέρους μου στον Τσέχο Πρόεδρο Μπένες ότι η Γερμανία δεν είχε κινητοποιήσει ούτε έναν στρατιώτη, παρά τις πανομοιότυπες διαβεβαιώσεις που δόθηκαν σε εκπροσώπους ξένων δυνάμεων, διατηρήθηκε και διαδόθηκε η μυθοπλασία μιας γερμανικής επιστράτευσης που υποτίθεται ότι ανάγκαζε την Τσεχοσλοβακία να κινητοποιήσει τις ένοπλες δυνάμεις της και ως εκ τούτου η Γερμανία θα έπρεπε να σταματήσει τη δική της κινητοποίηση και να αποκηρύξει τις προθέσεις της. Ο κύριος Μπένες προσπάθησε να διαδώσει τη φήμη ότι το γερμανικό Ράιχ είχε απωθηθεί εντός των ορίων του λόγω της αποφασιστικής φύσης των βημάτων που είχε κάνει.

(Γέλια.)

Δεδομένου ότι η Γερμανία ούτε είχε κινητοποιηθεί ούτε είχε καμία πρόθεση να επιτεθεί στην Τσεχοσλοβακία, αυτή η κατάσταση θα είχε αναμφίβολα οδηγήσει σε μια σοβαρή απώλεια κύρους για το Ράιχ. Εξαιτίας αυτής της αφόρητης πρόκλησης, η οποία εντάθηκε από τον πραγματικά ανήκουστο διωγμό και την τρομοκρατία των Γερμανών μας εκεί, αποφάσισα να επιλύσω οριστικά και ριζικά το γερμανικό ζήτημα της Σουδητίας.

Στις 28 Μαΐου έδωσα

1. τη διαταγή προετοιμασίας στρατιωτικής επέμβασης εναντίον αυτού του κράτους με την προθεσμία της 2ας Οκτωβρίου·

2. τη διαταγή για τη μαζική και επιταχυνόμενη επέκταση της οχύρω-

σης της γραμμής άμυνάς μας στα δυτικά.

Για την αντιμετώπιση του κ. Μπένες και για την προστασία του Ράιχ από άλλες προσπάθειες επηρεασμού ή απειλών του, υπήρχε σχέδιο για την άμεση κινητοποίηση αρχικά 96 μεραρχιών, που θα ενισχυόταν εάν χρειαζόταν από μεγάλο αριθμό πρόσθετων μονάδων σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Οι εξελίξεις στα μέσα και στα τέλη του καλοκαιριού και η κατάσταση του γερμανικού στοιχείου στην Τσεχοσλοβακία επιβεβαίωσαν ότι αυτές οι προετοιμασίες ήταν δικαιολογημένες. Τα επιμέρους στάδια της τελικής διευθέτησης αυτού του προβλήματος ανήκουν στην ιστορία.

Για άλλη μια φορά οι στρατιωτικές προετοιμασίες, που επεκτάθηκαν σε όλες τις μονάδες της Βέρμαχτ, των SS και των SA, και, όπως και στην περίπτωση της Αυστρίας και σε πολλά αστυνομικά στρατεύματα, αποδείχθηκαν εξαιρετικά αποτελεσματικές. Στη Δύση η δραστηριοποίηση της Οργάνωσης Τοντ υπό την ηγεσία του πολυμήχανου ηγέτη της και χάρη στην αφοσίωση όλων των άλλων στρατιωτών που εργάζονταν εκεί, των ανδρών της Εργατικής Υπηρεσίας του Ράιχ και των εργατών, πέτυχε ένα μοναδικό αποτέλεσμα που στο παρελθόν θα ήταν αδιανόητο.

Όταν ορισμένες εφημερίδες και πολιτικοί στον υπόλοιπο κόσμο ισχυρίζονται ότι η Γερμανία απειλεί με αυτόν τον τρόπο άλλους λαούς με στρατιωτικό εκβιασμό, αυτό βασίζεται σε μια κατάφωρα διαστρεβλωμένη απόδοση των γεγονότων. Σε μια περιοχή όπου ούτε οι Άγγλοι ούτε άλλες δυτικές χώρες έχουν καμία δουλειά, η Γερμανία έχει καθιερώσει το δικαίωμα αυτοδιάθεσης για 10 εκατομμύρια Γερμανούς εθνοσυντρόφους.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Το Ράιχ δεν αποτελεί απειλή για κανέναν, απλώς αμύνθηκε ενάντια στις προσπάθειες παρέμβασης τρίτων. Και δεν χρειάζεται να σας διαβεβαιώσω, βουλευτές μου, άνδρες του γερμανικού Ράιχσταγκ, ότι και στο μέλλον δεν θα δεχτούμε την ανάμιξη των δυτικών κρατών σε ορισμένες υποθέσεις που αφορούν μόνο εμάς, προκειμένου να αποτρέψουν φυσικές και εύλογες λύσεις με την παρέμβασή τους.

(Ξανά δυνατά χειροκροτήματα.)

Ήμασταν λοιπόν όλοι χαρούμενοι, που χάρη στην πρωτοβουλία του φίλου μας Μπενίτο Μουσολίνι και χάρη στην προθυμία του Τσάμπερλεν και του Νταλαντιέ, που ήταν επίσης αξιέπαινη, μπορέσαμε να βρούμε τα στοιχεία μιας συμφωνίας που όχι μόνο θα επέτρεπε την ειρηνική επίλυση ενός επείγοντος ζητήματος, αλλά μπορεί δικαίως να θεωρηθεί και σαν απόδειξη της δυνατότητας μιας λογικής αντιμετώπισης ορισμένων προβλημάτων ζωτικού ενδιαφέροντος και της διευθέτησής τους. Ωστόσο, χωρίς την αποφασιστικότητα να επιλυθεί αυτό το πρόβλημα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, μια τέτοια συμφωνία μεταξύ

των μεγάλων ευρωπαϊκών δυνάμεων δεν θα μπορούσε να γίνει πραγματικότητα.

(Χειροκροτήματα.)

Ο γερμανικός λαός της Σουδητίας, από την πλευρά του, είχε επίσης την ευκαιρία μέσω της δικής του και ελεύθερης εκδήλωσης της βούλησής του, να επικυρώσει τη διαδικασία ένταξης στο Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ. Έδωσε τη συγκατάθεσή του με την ίδια συντριπτική πλειοψηφία, όπως φάνηκε στην εκλογή του πρώτου Ράιχσταγκ της Μεγάλης Γερμανίας. Έτσι σήμερα έχουμε μπροστά μας μια εκπροσώπηση του γερμανικού λαού, που μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι σαν ένας φορέας μιας πραγματικής Συντακτικής Συνέλευσης.

Δεν είναι στο πνεύμα αυτών που είπα και επίσης δεν είναι δυνατόν στο πλαίσιο αυτής της αναδρομικής επανεξέτασης να τιμηθούν όλοι εκείνοι που με την συνεργασία τους μου έδωσαν τις πνευματικές και υλικές προϋποθέσεις για την επιτυχία του μεγάλου έργου της ενοποίησης. Αλλά αυτή την ώρα πρέπει να τονίσω ότι εκτός από την παρορμητική και συνταρακτική αποτελεσματικότητα του Στρατάρχη, του παλιού μας κομματικού συντρόφου Γκέρινγκ, στους τομείς που εποπτεύονται από αυτόν,…

(Δυνατές επευφημίες και χειροκροτήματα.)

…ήταν πρωτίστως και η σωστή και τολμηρή εκτίμηση και, ιδίως, η εξαιρετική μεταχείριση όλων των προβλημάτων της εξωτερικής πολιτικής από τον σύντροφο του κόμματος φον Ρίμπεντροπ,…

(ξανά δυνατό χειροκρότημα)

…που μου έδωσαν στο παρελθόν για μεγάλο χρονικό διάστημα μια εξαιρετική βοήθεια στην εφαρμογή αυτής της πολιτικής μου.

Τόσο για την πραγματική πορεία των γεγονότων στο ιστορικό έτος 1938!

Σήμερα, όμως, μου φαίνεται αναγκαίο να το πω ενώπιον του έθνους, ότι το 1938 ήταν πρωτίστως ένας χρόνος θριάμβου μιας ιδέας. Μια ιδέα που ένωσε έναν λαό σε αντίθεση με τους προηγούμενους αιώνες, που πίστευαν ότι αυτό το ζήτημα δεν μπορούσε να ξεπεραστεί παρά μόνο με το σπαθί. Όταν οι Γερμανοί στρατιώτες βάδισαν στην Όστμαρκ και στη Σουδητία, αυτό συνέβη ενάντια στους τοπικούς καταπιεστές του λαού και ως εκ τούτου σαν φορείς της εθνικοσοσιαλιστικής εθνικής κοινότητας, στην οποία όλα αυτά τα εκατομμύρια των Γερμανών μέσα τους από καιρό είχαν αφοσιωθεί και ορκιστεί. Οι Γερμανοί της Όστμαρκ και της Σουδητίας έφεραν τη σημαία του εθνικοσοσιαλιστικού Ράιχ σαν σύμβολο στην καρδιά τους, παρ’ όλη την καταπίεση. Και αυτή είναι η καθοριστική διαφορά μεταξύ της εμφάνισης της Μεγάλης Γερμανίας και παρόμοιων προσπαθειών τους προηγούμενους αιώνες. Εκείνη την εποχή ήθελαν να εξαναγκά-

σουν τις γερμανικές φυλές σε ένα Ράιχ, σήμερα ο γερμανικός λαός έχει κατακτήσει τους αντιπάλους του Ράιχ. Σε μόλις οκτώ μήνες πραγματοποιήθηκε μία από τις πιο αξιοσημείωτες ανατροπές στην Ευρώπη.

Εάν στο παρελθόν αυτό που απέτρεπε οποιαδήποτε αληθινή ενοποίηση ήταν κυρίως τα υποτιθέμενα συμφέροντα των μεμονωμένων φυλών και των κρατιδίων ή ο εγωισμός των Γερμανών πριγκίπων, τότε αυτή τη φορά, μετά την εξάλειψη των εσωτερικών εχθρών του Ράιχ, αυτοί που προσπάθησαν να αποτρέψουν την ενοποίηση σαν τελευταίες δυνάμεις ήταν αυτοί που ωφελούνταν διεθνώς από το γερμανικό κατακερματισμό. Αυτή τη φορά λοιπόν δεν ήταν πλέον απαραίτητο να τραβήξουμε το σπαθί για να επιβάλουμε την εθνική ενότητα, αλλά μόνο να την προστατεύσουμε από τις εξωτερικές απειλές. Οι νέες ένοπλες δυνάμεις του Ράιχ πέρασαν την πρώτη τους δοκιμασία μεγαλοπρεπέστατα.

Αυτό το γεγονός, το οποίο είναι μοναδικό στην ιστορία του λαού μας, σημαίνει για εσάς, βουλευτές μου, άνδρες του Ράιχσταγκ της Μεγάλης Γερμανίας, μια ιερή και αιώνια υποχρέωση. Δεν είστε εκπρόσωποι μιας περιοχής ή μιας συγκεκριμένης φυλής, δεν είστε εκπρόσωποι συγκεκριμένων συμφερόντων, αλλά είστε πρώτα και κύρια οι εκλεγμένοι εκπρόσωποι ολόκληρου του γερμανικού λαού.

(Χειροκροτήματα.)

Είστε επομένως εγγυητές αυτού του γερμανικού Ράιχ, που ο εθνικοσοσιαλισμός το κατέστησε δυνατό και το δημιούργησε. Γι' αυτό λοιπόν, είστε υποχρεωμένοι, να υπηρετείτε πιστά το κίνημα που προετοίμασε και πραγματοποίησε το θαύμα της γερμανικής ιστορίας του 1938. Πρέπει να ενσωματώσετε μέσα σας τις αρετές του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος με τον πιο άριστο τρόπο: αφοσίωση, συντροφικότητα, και υπακοή. Όπως κι εμείς τις αναπτύξαμε μέσα μας στον αγώνα για τη Γερμανία, έτσι πρέπει να παραμείνουν για πάντα στον εσωτερικό προσανατολισμό των εκπροσώπων του Ράιχσταγκ. Τότε, οι εκπρόσωποι του γερμανικού έθνους, θα αποτελούν μια ορκισμένη κοινότητα που θα εργάζεται θετικά για τον γερμανικό λαό και το γερμανικό κράτος.

Βουλευτές μου, άνδρες του Ράιχσταγκ! Η ιστορία των τελευταίων τριάντα ετών μας έδωσε σε όλους μας ένα μεγάλο μάθημα, δηλαδή ότι η βαρύτητα του έθνους προς το εξωτερικό είναι ίση με τη δύναμη του έθνους στο εσωτερικό. Η σημασία του έθνους στο σύνολό του προκύπτει από τον αριθμό και την αξία των εθνοσυντρόφων. Όμως ο τελευταίος και πιο καθοριστικός ρόλος στην αξιολόγηση της πραγματικής δύναμης ενός έθνους θα αποδίδεται πάντα στην κατάσταση της εσωτερικής τάξης, δηλαδή στην ορθολογική οργάνωση της δύναμης αυτού του λαού.

Ο Γερμανός σήμερα δεν διαφέρει από ό,τι ήταν πριν από 10, 20 ή 30 χρόνια. Ο αριθμός των Γερμανών αυξήθηκε μόνο οριακά από τότε. Η αξιοσύνη, η ιδιοφυΐα, η ενεργητικότητα κ.λπ. δεν μπορούν να εκτιμη-

θούν σε υψηλότερο βαθμό από τις προηγούμενες δεκαετίες. Το μόνο πράγμα που έχει αλλάξει σημαντικά είναι η καλύτερη αξιοποίηση αυτών των αξιών μέσω του τρόπου οργάνωσής τους και χάρη στη διαμόρφωση μιας νέας μεθόδου επιλογής των ηγετών.

Ο πολιτικά και κοινωνικά αποδιοργανωμένος γερμανικός λαός των προηγούμενων δεκαετιών σπατάλησε μεγάλο μέρος της έμφυτης δύναμής του σε έναν εσωτερικό αγώνα που ήταν τόσο άκαρπος όσο και παράλογος. Η λεγόμενη δημοκρατική ελευθερία να εκφράζει κανείς τις απόψεις και τα ένστικτά του δεν οδήγησε σε μια ανάπτυξη ή ακόμα και στην απελευθέρωση συγκεκριμένων αξιών ή δυνάμεων, αλλά μόνο στην παράλογη σπατάλη τους και τελικά στην παράλυση κάθε πραγματικά δημιουργικής προσωπικότητας που υπήρχε ακόμα. Βάζοντας ένα τέλος σε αυτόν τον στείρο αγώνα ο εθνικοσοσιαλισμός λύτρωσε τις δυνάμεις που μέχρι τότε ήταν δεσμευμένες στο εσωτερικό και τις απελευθέρωσε για να εκπροσωπήσουν τα εθνικά ζωτικά συμφέροντα με την έννοια της αντιμετώπισης των μεγάλων κοινοτικών καθηκόντων στο εσωτερικό του Ράιχ καθώς και στην υπηρεσία διασφάλισης των ζωτικών αναγκών της κοινότητας σε σχέση με τον περιβάλλοντα κόσμο.

Είναι ανοησία να πιστεύουμε ότι η υπακοή και η πειθαρχία είναι απαραίτητες μόνο για τους στρατιώτες και ότι δεν έχουν περαιτέρω εφαρμογή στη ζωή των εθνών πέρα από αυτό. Αντιθέτως! Η πειθαρχημένη εθνική κοινότητα, που έχει ανατραφεί με υπακοή είναι σε θέση να κινητοποιήσει πολύ πιο εύκολα τις απαραίτητες δυνάμεις που διευκολύνουν τη διεκδίκηση της ύπαρξης του λαού και έτσι εξυπηρετούν την επιτυχή εκπροσώπηση των συμφερόντων όλων. Ωστόσο, μια τέτοια κοινότητα δεν μπορεί να δημιουργηθεί μέσω της καταναγκαστικής βίας, αλλά μόνο με την επιτακτική δύναμη της ιδέας, επομένως, μέσω του μόχθου μιας συνεχούς εκπαίδευσης.

Ο εθνικοσοσιαλισμός επιδιώκει τη δημιουργία μιας πραγματικής εθνικής κοινότητας. Αυτή η ιδέα φαινομενικά είναι ένα μακρινό ιδανικό. Μόνο που αυτό δεν είναι ατυχία, το αντίθετο. Είναι ακριβώς η ομορφιά αυτού του ιδανικού που μας υποχρεώνει να συνεχίσουμε το έργο μας και έτσι να το επιδιώξουμε σταθερά. Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ των λεγόμενων κομματικών προγραμμάτων μιας περασμένης εποχής και των στόχων του εθνικοσοσιαλισμού. Τα κομματικά προγράμματα παλαιότερα περιείχαν διάφορες διατυπώσεις, εντούτοις οι οικονομικές, πολιτικές ή θρησκευτικές απόψεις ή προθέσεις ήταν χρονικά περιορισμένες. Ο εθνικοσοσιαλισμός, από την άλλη πλευρά, θέτει έναν διαχρονικό στόχο στην εθνική του κοινότητα, ο οποίος μπορεί να επιδιωχθεί, να επιτευχθεί και να διατηρηθεί μόνο μέσω της συνεχούς και διαρκούς εκπαίδευσης.

Ενώ το έργο των προηγούμενων κομμάτων εξαντλούταν ουσιαστικά στην αντιμετώπιση καθημερινών πολιτικών ή οικονομικών ζητημάτων και υποθέσεων οι οποίες κατά συνέπεια μεταφερόταν κυρίως στο Κοινοβούλιο, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα έχει να κάνει ένα συνεχές έργο για τον ίδιο το λαό. Αλλά η αξιολόγηση αυτού του έργου δεν γίνεται στο Ράιχσταγκ, αλλά σε όλους τους τομείς της εσωτερικής και

εξωτερικής πολιτικής ζωής. Επειδή η εθνική κοινότητα αντιπροσωπεύει την πιο καθοριστική αξία και συνεπώς έναν παράγοντα δύναμης, που η κυβέρνηση είναι σε θέση να χρησιμοποιήσει στις αποφάσεις της.

Η μικρή κατανόηση, που κατάφεραν να αποκτήσουν οι πρώην εκπρόσωποι των αστικών μας κομμάτων ειδικά για τέτοιες ιδέες, δεν αντιτίθεται στη σημασία αυτών των γεγονότων. Υπάρχουν άνθρωποι στους οποίους ακόμη και τα μεγαλύτερα και τα πιο συγκλονιστικά γεγονότα δεν μπορούν να προκαλέσουν κανέναν εσωτερικό προβληματισμό ή αντίδραση. Γι' αυτό και μέσα τους είναι νεκροί και άρα δεν έχουν αξία για μια κοινότητα. Δεν μπορούν να γράψουν ιστορία και ούτε η ιστορία μπορεί να γραφτεί μαζί τους. Η στενοκεφαλιά τους και η αυτάρεσκη παρακμή τους, τους εκθέτουν σαν ένα άχρηστο απόβλητο προϊόν της φύσης.

(Γέλια και χειροκροτήματα.)

Βρίσκουν τη δική τους επιβεβαίωση ή ικανοποίηση, στη σκέψη μια υποτιθέμενης ανώτερης στάσης που βρίσκεται πάνω από τα γεγονότα της εποχής, η οποία είναι αποτέλεσμα της υποτιθέμενης σύνεσής τους ή η σοφίας τους, δηλαδή στο στοχασμό της δικής τους άγνοιας. Μπορεί κάλλιστα να φανταστεί κανείς ότι, χωρίς τέτοιους ανίδεους ανθρώπους, ένας λαός μπορεί να είναι ικανός για τις μεγαλύτερες πράξεις και έργα. Είναι όμως αδύνατο να φανταστεί κανείς πόσο μάλλον να ηγηθεί σε ένα έθνος του οποίου η πλειοψηφία αποτελείται από τέτοιους ανίδεους, αντί για μια μάζα ακμαίων ιδεαλιστών, πιστών και θετικών ανθρώπων.

(Ξανά χειροκροτήματα.)

Αυτά είναι τα μόνα πολύτιμα στοιχεία μιας εθνικής κοινότητας.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Θα τους συγχωρέσετε χιλιάδες αδυναμίες μόνο αν έχουν τη δύναμη να δώσουν ό, τι έχουν, εάν είναι απαραίτητο, για ένα ιδανικό ή για μια ιδέα!

(Άλλο ένα χειροκρότημα)

Δεν μπορώ λοιπόν παρά να επαναλάβω σε εσάς, βουλευτές μου του Ράιχσταγκ, την επείγουσα παράκληση που έχω εκφράσει χιλιάδες φορές σε συγκεντρώσεις μπροστά στο λαό: Δείτε την διατήρηση του Ράιχ μόνο στη δημιουργία και στην ενίσχυση της εθνικοσοσιαλιστικής εθνικής κοινότητας. Αυτό στη συνέχεια, από μόνο του, θα σας αναγκάσει να κάνετε ένα πραγματικά θετικό έργο σε πολλούς επιμέρους τομείς. Μόνον έτσι θα είναι δυνατόν να αξιοποιηθούν αποτελεσματικά οι εκατοντάδες χιλιάδες και εκατομμύρια των ενεργών

φυσικών χαρακτηριστικών του λαού μας, που η κανονική δημόσια δραστηριότητα στην οικονομική ζωή κ.λπ. δεν μπορεί ποτέ να τους δώσει οριστική ικανοποίηση. Η οργάνωση της εθνικοσοσιαλιστικής εθνικής κοινότητας απαιτεί εκατομμύρια ενεργά μέλη. Η ανεύρεσή τους και η επιλογή τους, σημαίνει ότι βοηθάμε σε αυτή την τεράστια διαδικασία επιλογής, η οποία μας δίνει τη δυνατότητα, να εντοπίσουμε εκπροσώπους που δεν παράγονται από τα σχολεία, αλλά καλούνται λόγω των δικών τους ικανοτήτων για τα καθήκοντα του κράτους.

(Χειροκροτήματα.)

Και αυτό είναι ζωτικής σημασίας όχι μόνο για την εθνική, αλλά και για την κρατική ηγεσία. Διότι στα εκατομμύρια της μάζας του λαού υπάρχουν αρκετά άτομα, προκειμένου να μπορέσουμε να καλύψουμε με επιτυχία τις ανάλογες θέσεις. Αυτό παρέχει τη μεγαλύτερη ασφάλεια για το κράτος και την εθνική κοινότητα απέναντι στις επαναστατικές προθέσεις των ατόμων και τις διαταρακτικές τάσεις της εποχής.

Διότι ο κίνδυνος κατά βάση προέρχεται μόνο από τα αγνοημένα αλλά δημιουργικά ταλέντα, ποτέ από αυτούς που κάνουν αρνητική κριτική ή καταγγέλλουν. Σε αυτούς δεν κρύβεται ούτε ο ιδεαλισμός ούτε η ενεργητικότητα για να επιτευχθεί κάτι πραγματικά καθοριστικό. Ο αντιπολιτευτικός θυμός τους σπάνια αυξάνεται από φυλλάδια, άρθρα εφημερίδων ή ρητορικές υπερβολές.

(Επευφημίες και χειροκροτήματα.)

Οι πραγματικοί επαναστάτες παγκόσμιας κλάσης σε όλες τις εποχές ήταν οι ηγετικές φύσεις που αγνοήθηκαν ή δεν έγιναν δεκτές, από μια αλαζονική, σκληρή, κλειστή κοινωνική τάξη.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Είναι λοιπόν προς το συμφέρον του κράτους, μέσω της καλύτερης διαδικασίας επιλογής, να επανεξετάζει συνεχώς ποιά ταλέντα υπάρχουν σε έναν λαό και πώς μπορούν να χρησιμοποιηθούν ωφέλιμα. Η πρώτη προϋπόθεση για αυτό είναι η ισχυρή οργάνωση της ίδιας της ζωντανής εθνικής κοινότητας. Επειδή παρέχει τις μεγαλύτερες αρμοδιότητες και απαιτεί συνεχή και ευέλικτη εργασία. Απλώς σκεφτείτε το τεράστιο εκπαιδευτικό και κατά συνέπεια ηγετικό έργο που απαιτεί μια οργάνωση όπως το Εργατικό Μέτωπο!

Βουλευτές μου, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με τεράστια, γιγαντιαία καθήκοντα! Πρέπει να οικοδομήσουμε ένα νέο ηγετικό σώμα για το λαό μας. Η σύνθεσή του υπόκειται σε φυλετικά κριτήρια. Αλλά είναι εξίσου απαραίτητο, μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος και των μεθόδων που χρησιμοποιούμε, να απαιτούμε και να διασφαλίζουμε πάνω απ’ όλα την ανδρεία και την προθυμία για ανάληψη ευθύνης σαν φυσικές προϋποθέσεις για την ανάληψη κάθε δημόσιου αξιώματος.

Κατά την πλήρωση ηγετικών θέσεων στο κράτος και στο κόμμα, η συμπεριφορά και ο χαρακτήρας πρέπει να εκτιμώνται περισσότερο από τα λεγόμενα καθαρά επιστημονικά ή υποτιθέμενα διανοητικά προσόντα.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Διότι, όπου πρέπει να ασκείται ηγεσία, καθοριστικό δεν είναι η αφηρημένη γνώση, αλλά η έμφυτη ικανότητα καθοδήγησης και συνεπώς ο μεγάλος βαθμός ετοιμότητας για ανάληψη ευθύνης, αποφασιστικότητας, θάρρους και επιμονής.

Κατ' αρχήν, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η έλλειψη προθυμίας ανάληψης ευθύνης δεν μπορεί ποτέ να αντισταθμιστεί από μια υποτιθέμενη ακαδημαϊκή εκπαίδευση πρώτης τάξης που τεκμηριώνεται με πιστοποιητικά.

(Ξανά δυνατά χειροκροτήματα.)

Οι γνώσεις και οι ηγετικές ικανότητες, και ως εκ τούτου το σθένος, δεν αλληλοαποκλείονται. Σε περίπτωση αμφιβολίας, ωστόσο, η γνώση δεν μπορεί να χρησιμεύσει σαν υποκατάστατο της στάσης, του θάρρους, της γενναιότητας και της πρωτοβουλίας, σε καμία περίπτωση.

(Επαναλαμβανόμενα χειροκροτήματα.)

Στην ηγεσία μιας εθνικής κοινότητας στο κράτος και στο κόμμα, αυτά τα χαρακτηριστικά είναι τα πιο σημαντικά.

Όταν σας τα λέω αυτά βουλευτές μου, το κάνω κάτω από το αποτύπωμα αυτού του έτους της γερμανικής ιστορίας που με δίδαξε, περισσότερα από όλη μου τη ζωή μου μέχρι τώρα, πόσο σημαντικές και αναντικατάστατες είναι αυτές οι αρετές και πώς, σε μια κρίσιμη ώρα, ένας άνδρας της δράσης ζυγίζει πάνω από δέκα πνευματώδεις αδύναμους.

(Δυνατά θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Σαν κοινωνικό φαινόμενο, αυτή η νέα επιλογή της ηγεσίας πρέπει να λυτρωθεί από τις πολυάριθμες προκαταλήψεις, τις οποίες πραγματικά δεν μπορώ παρά να χαρακτηρίσω σαν ψεύτικη και βαθιά ανόητη κοινωνική ηθική.

(Επευφημίες.)

Δεν υπάρχει στάση που να μην έχει την τελική της αιτιολόγηση στα προκύπτοντα πλεονεκτήματα για την κοινότητα. Αυτό που είναι προφανώς ασήμαντο ή ακόμη και επιζήμιο για την ύπαρξη της κοινότητας δεν μπορεί ποτέ να θεωρηθεί σαν ηθικό στην υπηρεσία μιας

κοινωνικής τάξης. Και πάνω απ' όλα: μια εθνική κοινότητα είναι νοητή μόνο με την αναγνώριση νόμων που ισχύουν για όλους. Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορούμε να περιμένουμε ή να απαιτούμε από κάποιον να τηρεί τις αρχές που στα μάτια άλλων φαίνονται παράλογες, επιζήμιες ή ακόμα και απλώς ασήμαντες.

Αδυνατώ να κατανοήσω τις προσπάθειες των ετοιμοθάνατων κοινωνικών τάξεων, που επιδιώκουν να κρυφτούν πίσω από έναν φράχτη μαρασμού των ταξικών νόμων που έχουν γίνει εξωπραγματικοί και διαχωρίζονται από την πραγματικότητα προκειμένου να διατηρηθούν τεχνητά. Όσο συμβαίνει αυτό μόνο για να εξασφαλίσουν ένα ήρεμο νεκροταφείο όπου θα ξεκουραστούν μετά το θάνατό τους, δεν υπάρχει τίποτα κακό σε αυτό.

(Γέλια και χειροκροτήματα.)

Ωστόσο, εάν αυτό γίνεται για να δημιουργηθεί ένα φράγμα ενάντια στην πρόοδο της ζωής, τότε η καταιγίδα μιας νεολαίας που ορμάει προς τα εμπρός θα αφαιρέσει αυτή την παλιά βλάστηση χωρίς περαιτέρω καθυστέρηση.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Το σημερινό γερμανικό εθνικό κράτος δεν αναγνωρίζει κοινωνικές προκαταλήψεις. Συνεπώς, δεν αναγνωρίζει ιδιαίτερες κοινωνικές ηθικές. Γνωρίζει μόνο τους νόμους της ζωής και τις ανάγκες που κατανοεί ο άνθρωπος μέσω της λογικής και της γνώσης. Ο εθνικοσοσιαλισμός τους αναγνώρισε και θέλει να γίνονται σεβαστοί. Όταν σας τα λέω αυτά, κύριοι βουλευτές μου του Ράιχ της μεγάλης Γερμανίας, το κάνω για να σας υποχρεώσω ξανά σε μια τέτοια πανηγυρική ημέρα να βοηθήσετε σαν αγωνιστές του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος, για την επίτευξη των μεγάλων στόχων της κοσμοθεωρίας μας και του αγώνα του λαού μας.

Διότι εδώ δεν βρίσκεστε σαν εκλεγμένοι κοινοβουλευτικοί, αλλά σαν εθνικοσοσιαλιστές αγωνιστές που πρότειναν το κίνημα στον γερμανικό λαό. Η δραστηριότητά σας έγκειται ουσιαστικά στη διαμόρφωση του εθνικού μας κορμού και στη συγκρότηση της κοινότητάς μας, στην εκπαίδευση ενός πραγματικά εθνικού και σοσιαλιστικού τρόπου σκέψης. Αυτός είναι ο λόγος που ο γερμανικός λαός ψήφισε εμένα και εσάς. Οι νόμοι του κινήματός μας, μας δεσμεύουν σε κάθε σημείο, που μπορεί να βρισκόμαστε. Επομένως είμαστε οι εκπρόσωποι του γερμανικού έθνους με το μεγαλύτερο δικαίωμα, από εκείνους τους κοινοβουλευτικούς της δημοκρατικής προέλευσης που γνωρίσαμε παλιότερα στη Γερμανία, που πήραν την βουλευτική τους έδρα πληρώνοντας με μια λίγο-πολύ υψηλή πριμοδότηση.

Όταν κοιτάζω σήμερα προς το μέλλον αφού ηγήθηκα του γερμανικού λαού και του Ράιχ για έξι χρόνια, δεν μπορώ να το κάνω, χωρίς να εκφράσω τη βαθιά εμπιστοσύνη, που με γεμίζει εδώ. Η ενό-

τητα ολόκληρου του γερμανικού εθνικού κορμού, του οποίου εσείς είστε οι κυριότεροι εγγυητές και θα συνεχίσετε να είστε, βουλευτές μου, μου δίνει τη βεβαιότητα ότι όποιες υποχρεώσεις κι αν αντιμετωπίσει ο λαός μας, το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος θα τις επιλύσει αργά ή γρήγορα· ότι όποιες κι αν είναι οι δυσκολίες που υπάρχουν μπροστά μας, ο δυναμισμός και το θάρρος της ηγεσίας θα τις ξεπεράσει. Όπως είμαι πεπεισμένος ότι ο γερμανικός λαός, προειδοποιημένος από ένα μοναδικό ιστορικό μάθημα δεκαετιών, θα ακολουθήσει την ηγεσία του με την απόλυτη αποφασιστικότητα!

(Φωνές επευφημιών.)

Βουλευτές μου, άνδρες του Ράιχσταγκ! Σήμερα ζούμε σε μια εποχή όπου ο αέρας είναι γεμάτος από κραυγές δημοκρατικών υπερασπιστών της ηθικής και μεταρρυθμιστών του κόσμου. Κρίνοντας από τις δηλώσεις αυτών των αποστόλων θα μπορούσε κανείς σχεδόν να συμπεράνει ότι όλος ο κόσμος περιμένει μόνο την ευκαιρία του να σώσει το γερμανικό έθνος από τη δυστυχία του, να το επαναφέρει στην ευλογημένη κατάσταση της κοσμοπολίτικης αδελφοποίησης και της αμοιβαίας βοήθειας στις διεθνείς υποθέσεις, την οποία οι Γερμανοί ήταν σε θέση να δοκιμάσουν κατά τη διάρκεια των δεκαπέντε ετών πριν από την ανάληψη της εξουσίας από τους εθνικοσοσιαλιστές.

(Γέλια και επευφημίες.)

Από τις ομιλίες και τις εφημερίδες αυτών των δημοκρατιών ακούμε καθημερινά για τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε εμείς οι Γερμανοί. Μεταξύ των ομιλιών των πολιτικών και των κορυφαίων άρθρων των δημοσιογράφων τους πρέπει να σημειωθεί μια διαφορά, καθώς οι πρώτοι είτε μας λυπούνται είτε υμνούν τις δοκιμασμένες παλιές συνταγές, που δυστυχώς, ωστόσο, δεν είναι τόσο αποτελεσματικές στις χώρες τους, ενώ οι δημοσιογράφοι από την άλλη εκφράζουν τα αληθινά τους συναισθήματα κάπως πιο ειλικρινά. Μας λένε με το ύφος της πιο μοχθηρής ευχαρίστησης, ότι είτε υποφέρουμε από λιμό είτε πρόκειται – Θεού θέλοντος – να πέσει πάνω μας, ότι θα πεθάνουμε σαν αποτέλεσμα μιας οικονομικής κρίσης ή αλλιώς μιας κρίσης παραγωγής – και αν αυτό δεν συμβεί, τότε σε μια καταναλωτική κρίση.

(Γέλια.)

Η επαγγελματική οξυδέρκεια αυτών των δημοκρατικών γιατρών της παγκόσμιας οικονομίας, που τόσο συχνά έχει αποδειχθεί, δεν καταλήγει πάντα σε εντελώς ομοιόμορφες διαγνώσεις. Μόνο την περασμένη εβδομάδα, λόγω της αυξημένης συγκέντρωσης της γερμανικής αυτοεκτίμησης, θα μπορούσε κανείς να διαβάσει ταυτόχρονα,…

1. …ότι η Γερμανία έχει πιθανώς πλεόνασμα παραγωγής, αλλά θα υποκύψει λόγω της έλλειψης καταναλωτικής δύναμης,…

2. …ότι η Γερμανία παρόλο που έχει τεράστια ανάγκη για κατανάλωση, η έλλειψη αγαθών παραγωγής από μόνη της θα κατέστρεφε τη χώρα,…

3. …ότι θα έπρεπε να καταρρεύσουμε κάτω από το μεγάλο βάρος του χρέους,…

4. …ότι δεν θέλαμε να δημιουργήσουμε χρέη, αλλά με την εθνικοσοσιαλιστική πολιτική παραβιάσαμε τις τελευταίες ιερές ιδέες του ιδιωτικού καπιταλισμού και σε αυτόν τον τομέα και, κατά συνέπεια – δόξα τω Θεό – θα καταστρέφαμε τον εαυτό μας,…

(Γέλια)

5. …ότι ο γερμανικός λαός επαναστατεί σαν αποτέλεσμα του χαμηλού βιοτικού επιπέδου του, και

6. ...ότι το κράτος δεν μπορεί πλέον να διατηρήσει το υψηλό βιοτικό επίπεδο του γερμανικού λαού! και τα λοιπά.

(Πολλά γέλια)

Όλες αυτές και πολλές άλλες παρόμοιες διδακτορικές διατριβές από τους δημοκρατικούς δογματιστές της παγκόσμιας οικονομίας είχαν τους προδρόμους τους στις αμέτρητες δηλώσεις που έγιναν κατά την περίοδο του εθνικοσοσιαλιστικού αγώνα και συγκεκριμένα τα τελευταία έξι χρόνια. Όλοι αυτοί οι θρήνοι και οι προφητείες είναι ειλικρινείς μόνο σε ένα πράγμα: δηλαδή στη ενιαία ειλικρινή δημοκρατική επιθυμία να χαθεί επιτέλους ο γερμανικός λαός και ιδιαίτερα η σημερινή εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία.

Φυσικά, υπάρχει ένα πράγμα που ο γερμανικός λαός το γνωρίζει και πάνω απ’ όλα, εμείς είμαστε ξεκάθαροι: η Γερμανία ήταν αναμφίβολα πάντα σε ιδιαίτερα δύσκολη οικονομική κατάσταση. Μάλιστα από το 1918 θα μπορούσε να θεωρηθεί απελπιστική για πολλούς. Ωστόσο ενώ μετά το 1918 απλώς παραδόθηκε σε αυτές τις δυσκολίες ή βασίστηκε στον υπόλοιπο κόσμο που την εγκατέλειψε, ο εθνικοσοσιαλισμός συνέτριψε αυτή την συστηματική δειλή υποταγή σε μια φαινομενικά αναπόφευκτη μοίρα και κάλεσε τη βούληση του έθνους να αυτοσυντηρηθεί. Αυτή η βούληση όχι μόνο χρησιμοποιήθηκε με εξαιρετική αποφασιστικότητα, αλλά – μπορώ κάλλιστα να το πω σήμερα – στέφθηκε και με εξαιρετική επιτυχία, ώστε να μπορώ να πω δύο πράγματα:

1. Δίνουμε πραγματικά έναν τεράστιο αγώνα χρησιμοποιώντας όλη την ενιαία δύναμη και ενέργεια του λαού μας και

2. θα κερδίσουμε πλήρως αυτόν τον αγώνα, μάλιστα τον έχουμε ήδη κερδίσει.

(Θυελλώδες, παρατεταμένο χειροκρότημα)

Πού οφείλεται η αιτία όλων των οικονομικών μας προβλημάτων; Στον υπερπληθυσμό του ζωτικού μας χώρου. Και σ’ αυτό το σημείο

μπορώ να αναφέρω μόνο ένα γεγονός και να κάνω μια ερώτηση στους κύριους επικριτές των δυτικών και εκτός Ευρώπης δημοκρατιών. Το γεγονός: Ο γερμανικός λαός ζει με 135 άτομα ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο χωρίς καμία εξωτερική βοήθεια και χωρίς τις αποταμιεύσεις που είχε στο παρελθόν. Λεηλατημένος από τον υπόλοιπο κόσμο για μιάμιση δεκαετία, φορτωμένος με τεράστια χρέη, χωρίς αποικίες, εξακολουθεί να τρέφεται και να ντύνεται και δεν έχει άνεργους. Και το ερώτημα: ποια από τις λεγόμενες μεγάλες δημοκρατίες μας θα ήταν σε θέση να επιτύχει το ίδιο κατόρθωμα;

(Θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Εάν επιλέξαμε συγκεκριμένες μεθόδους, ο λόγος ήταν απλώς ότι μας επιβλήθηκαν ιδιαίτερες συνθήκες και μάλιστα συνθήκες τόσο δύσκολες που η κατάσταση των άλλων μεγάλων κρατών δεν μπορεί να συγκριθεί καθόλου με αυτές. Υπάρχουν κράτη σε αυτή τη γη που δεν έχουν 135, όπως η Γερμανία, αλλά μόνο 5 έως 10 άτομα ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο, έχουν την πιο εύφορη καλλιεργήσιμη γη σε τεράστια κλίμακα, έχουν όλους τους ορυκτούς πλούτους που μπορείτε να φανταστείτε, έχουν και τον φυσικό πλούτο του άνθρακα, του σιδήρου και του μεταλλεύματος και όμως δεν είναι καν σε θέση να λύσουν τα δικά τους κοινωνικά προβλήματα, να εξαλείψουν την ανεργία ή να ξεπεράσουν τις άλλες δυσκολίες τους. Και τώρα οι εκπρόσωποι αυτών των κρατών ορκίζονται στην υπέροχη ποιότητα της δημοκρατίας τους.

Μπορούν να το κάνουν για τον εαυτό τους. Όσο όμως εμείς είχαμε ένα παρακλάδι αυτής της δημοκρατίας στη Γερμανία, είχαμε και 7 εκατομμύρια άνεργους, μια οικονομία που ήταν στα πρόθυρα της πλήρους καταστροφής στις πόλεις και στις αγροτικές περιοχές και μια κοινωνία στα πρόθυρα της επανάστασης.

Τώρα, παρά τις δυσκολίες μας, επιλύσαμε αυτά τα προβλήματα, χάρη στο καθεστώς και την εσωτερική μας οργάνωση. Έχουν εκπλαγεί αυτοί οι εκπρόσωποι των ξένων δημοκρατιών που τώρα είμαστε τόσο ελεύθεροι για να υποστηρίξουμε ότι το σημερινό καθεστώς μας είναι καλύτερο από το καθεστώς που είχαμε πριν, και κυρίως είναι έκπληκτοι που ο γερμανικός λαός αποδέχεται το παρόν καθεστώς και απορρίπτει το προηγούμενο; Αλλά ένα καθεστώς που έχει την υποστήριξη του 99% όλων των εθνοσυντρόφων δεν είναι τελικά ένα εντελώς διαφορετικό είδος δημοκρατίας από εκείνη την εύκολη λύση που σε ορισμένα κράτη είναι σε θέση να διατηρηθεί μόνο με τη βοήθεια εξαιρετικά αμφίβολων μεθόδων επηρεασμού των εκλογικών αποτελεσμάτων;

(Πολύ σωστά! και χειροκροτήματα.)

Μα πάνω απ’ όλα: Πώς γίνεται κάποιος να θέλει να μας επιβάλει κάτι που, όσον αφορά την έννοια της λαϊκής κυριαρχίας, διαθέτουμε ήδη μια πολύ σαφέστερη και καλύτερη μορφή; Όσον αφορά τη μέθοδο

που μας συνιστάται τόσο πολύ, έχει αποδειχθεί εντελώς άχρηστη στη χώρα μας. Σε αυτά τα κράτη δηλώνουν ότι πιστεύουν ότι μεταξύ των δημοκρατιών και των λεγόμενων δικτατοριών παρ᾽ όλα αυτά μπορεί να είναι δυνατή μια συνεργασία. Και τι μπορεί να σημαίνει αυτό;

Το ζήτημα της μορφής διακυβέρνησης ή της οργάνωσης μιας εθνικής κοινότητας δεν είναι καθόλου διεθνές ζήτημα. Είναι εντελώς αδιάφορο για εμάς τους Γερμανούς τι μορφή διακυβέρνησης έχουν τα άλλα έθνη. Για εμάς είναι εντελώς αδιάφορο εάν ο εθνικοσοσιαλισμός, του οποίου έχουμε τα πνευματικά δικαιώματα, όπως ο φασισμός είναι ιταλικός, εξάγεται ή όχι. Εμάς δεν μας ενδιαφέρει καθόλου αυτό. Δεν βλέπουμε κανένα πλεονέκτημα στο να κάνουμε μετάδοση του εθνικοσοσιαλισμού σαν ιδέα, ούτε έχουμε κανένα λόγο να πολεμήσουμε εναντίον άλλων λαών επειδή είναι δημοκράτες. Ο ισχυρισμός ότι η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία θα επιτεθεί ή θα ανακατανείμει τη Βόρεια ή τη Νότια Αμερική, την Αυστραλία, την Κίνα ή ακόμη και τις Κάτω Χώρες στο προσεχές μέλλον και μάλιστα επειδή εκεί έχουν διαφορετικά συστήματα διακυβέρνησης, θα μπορούσε μόνο να συμπληρωθεί με την προφητεία ότι τότε θα είχαμε και την πρόθεση να καταλάβουμε αμέσως την πανσέληνο.

(Πολλά γέλια και χειροκρότημα.)

Το κράτος και ο λαός μας έχουν πολύ δύσκολες οικονομικές συνθήκες διαβίωσης. Το καθεστώς πριν από εμάς, μπροστά στις δυσκολίες αυτού του έργου είχε παραδοθεί και εξ αιτίας της φύσης του δεν ήταν σε θέση να αναλάβει τον αγώνα εναντίον του. Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν γνωρίζει πλέον τη λέξη παράδοση ούτε στην εσωτερική ούτε στην εξωτερική πολιτική. Είναι γεμάτος με τη αδίστακτη αποφασιστικότητα, να αρπάξει τα προβλήματα που πρέπει να λυθούν και να τα λύσει όπως και να ᾽χει. Και πρέπει, έτσι όπως είναι τα πράγματα, αυτά που μας λείπουν σε υλικούς πόρους να τα αντικαταστήσουμε μέσω της μεγάλης εκβιομηχάνισης και μέσω της μέγιστης συγκέντρωσης της εργατικότητάς μας.

Σε εκείνον στον οποίο η φύση έχει χαρίσει μπανάνες, ο αγώνας για επιβίωσή του θα φαίνεται πολύ πιο εύκολος από ό, τι στον κουρασμένο Γερμανό αγρότη, ο οποίος όλο το χρόνο κοπιάζει για να σπείρει και να θερίσει το χωράφι του. Και, ως εκ τούτου, επιμένουμε ότι αυτός ο ξέγνοιαστος, διεθνιστής συλλέκτης μπανάνας πρέπει να απέχει από το να επικρίνει το έργο του Γερμανού αγρότη.

(Θυελλώδεις επευφημίες.)

Εάν ορισμένες μέθοδοι της οικονομικής μας πολιτικής φαίνονται επιβλαβείς για τον υπόλοιπο κόσμο, τότε ο υπόλοιπος κόσμος θα πρέπει να αναγνωρίσει ότι το μίσος των πρώην νικηφόρων κρατών, το οποίο ήταν παράλογο και άσκοπο από οικονομική άποψη, ήταν κυρίως υπεύθυνο που κατέστησε αυτές τις προσπάθειες απαραίτητες.

Θα ήθελα να καταστήσω σαφές σε εσάς, βουλευτές μου, άνδρες του

Ράιχσταγκ και συνεπώς σε ολόκληρο τον γερμανικό λαό, με αυτήν την ευκαιρία και πάλι, όπως πολύ συχνά πριν, μια υπάρχουσα κατάσταση την οποία πρέπει είτε να αποδεχτούμε είτε να αλλάξουμε.

Πριν από τον πόλεμο, η Γερμανία ήταν μια ακμάζουσα παγκόσμια οικονομική δύναμη. Συμμετείχε στο διεθνές εμπόριο σεβόμενη τους οικονομικούς νόμους που είχαν γενική ισχύ εκείνη την εποχή, καθώς και τις μεθόδους αυτού του εμπορίου. Δεν χρειάζεται να πω τίποτα εδώ σχετικά με τον εξαναγκασμό να συμμετάσχω σε αυτήν την εμπορική δραστηριότητα, καθώς είναι αλαζονικό να υποθέσουμε ότι ο καλός Θεός δημιούργησε τον κόσμο μόνο για έναν ή δύο λαούς. Κάθε λαός έχει το δικαίωμα να διασφαλίσει την ύπαρξή του σε αυτή τη γη.

Ο γερμανικός λαός είναι ένας από τους παλαιότερους πολιτισμένους λαούς της Ευρώπης. Η συμβολή του στον ανθρώπινο πολιτισμό δεν βασίζεται σε κάποιες φράσεις πολιτικών, αλλά σε διαχρονικά επιτεύγματα που είχαν θετικό όφελος για τον κόσμο. Έχει ακριβώς το ίδιο δικαίωμα συμμετοχής στην ανάπτυξη αυτού του κόσμου με οποιονδήποτε άλλο λαό.

Παρ' όλα αυτά, ακόμη και στον καιρό της ειρήνης, στους αγγλικούς κύκλους εκείνη την εποχή, υποστηρίχθηκε η παιδιάστικη ιδέα, ειδικά από οικονομική άποψη, ότι ο αφανισμός της Γερμανίας θα αύξανε πάρα πολύ τα βρετανικά εμπορικά κέρδη. Επιπλέον, υπήρχε το γεγονός ότι ακόμη και τότε πιστευόταν ότι στη Γερμανία εκείνης της εποχής έβλεπαν έναν παράγοντα που δεν ήταν απόλυτα σύμφωνος με τον στόχο της εβραϊκής παγκόσμιας κυριαρχίας και ως εκ τούτου από αυτήν την πλευρά προσπάθησαν να υποκινήσουν με όλα τα διαθέσιμα μέσα έναν πόλεμο εναντίον της Γερμανίας.

Ο παγκόσμιος πόλεμος στον οποίο ενεπλάκη η Γερμανία, καθαρά σαν αποτέλεσμα της λανθασμένης ερμηνείας της πίστης σε έναν σύμμαχο, τελείωσε μετά από περισσότερα από τέσσερα χρόνια με εκείνη τη φανταστική έκκληση του περίφημου Αμερικανού προέδρου Γουίλσον. Αυτά τα 14 σημεία – τα οποία στη συνέχεια συμπληρώθηκαν με τέσσερα ακόμη – αντιπροσωπεύουν τις επίσημες δεσμεύσεις που δέχθηκαν πανηγυρικά οι συμμαχικές δυνάμεις, βάσει των οποίων η Γερμανία κατέθεσε τα όπλα.

Μετά την ανακωχή, οι δεσμεύσεις αθετήθηκαν με τον πιο επαίσχυντο τρόπο. Κι εδώ, άρχισαν οι παράλογες προσπάθειες των λεγόμενων νικηφόρων κρατών, να μετατρέψουν τα δεινά του πολέμου σε μια μόνιμη κατάσταση πολέμου σε περίοδο ειρήνης. Εάν αυτή η κατάσταση των πραγμάτων έχει εξαλειφθεί σε μεγάλο βαθμό σήμερα, αυτό δεν οφείλεται σε λόγους διορατικότητας ή ακόμη και απλώς σε ένα αίσθημα δικαιοσύνης από την πλευρά των δημοκρατικών πολιτικών αλλά αποκλειστικά στη δύναμη του γερμανικού έθνους που έχει ανακτήσει τον εαυτό του.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Σε κάθε περίπτωση, το γεγονός είναι ότι στο τέλος του παγκόσμιου πολέμου κάθε λογικός προβληματισμός θα έπρεπε να είχε καταλήξει

στο συμπέρασμα ότι για κανένα κράτος δεν υπήρχε ορατό κέρδος.

Οι πνευματώδεις Βρετανοί συγγραφείς οικονομικών άρθρων, που είχαν γράψει στο παρελθόν ότι η καταστροφή της Γερμανίας θα αυξήσει τον πλούτο κάθε Άγγλου και θα ωφελήσει την ευημερία της χώρας τους, έπρεπε τουλάχιστον για κάποιο χρονικό διάστημα μετά τον πόλεμο αναγκάστηκαν για τουλάχιστον λίγο καιρό μετά τον πόλεμο, – καθώς η πραγματικότητα διέψευσε τα πάρα πολλά ψέματα – να σιωπήσουν. Μόνο τους τελευταίους μήνες άρχισαν να εμφανίζονται ξανά παρόμοιες λαμπρές ανακαλύψεις στις ομιλίες των Βρετανών πολιτικών και στα κορυφαία άρθρα του ίδιου τύπου συγγραφέων εφημερίδων.

Γιατί έγινε ο παγκόσμιος πόλεμος; Προκειμένου να καταστραφεί η γερμανική θαλάσσια δύναμη, η οποία κατείχε τότε τη δεύτερη θέση; Σε κάθε περίπτωση, το αποτέλεσμα ήταν ότι δύο άλλα κράτη έχουν προβάλλει τώρα στη θέση της Γερμανίας. Ή για τη διάλυση του γερμανικού εμπορίου; Η καταστροφή του γερμανικού εμπορίου προκάλεσε τουλάχιστον τόσο μεγάλη ζημιά στην Αγγλία όσο και στην ίδια τη Γερμανία. Η Αγγλία και οι Άγγλοι δεν έχουν γίνει πλουσιότεροι. Ή για να εξαλείψουν το γερμανικό Ράιχ για κάποιο άλλο λόγο; Το Γερμανικό Ράιχ σήμερα είναι ισχυρότερο από ποτέ.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Ή για να εδραιωθεί η δυτική δημοκρατία στον κόσμο; Αυτή η δημοκρατία έχει κατασχεθεί και πολτοποιηθεί σε πολλά μέρη του κόσμου στην προηγούμενη έκδοση.

(Γέλιο)

Από τις ακτές του Ειρηνικού Ωκεανού στην Άπω Ανατολή έως τα νερά της Βόρειας Θάλασσας και τις ακτές της Μεσογείου, άλλες μορφές διακυβέρνησης εξαπλώνονται με μεγάλη ταχύτητα.

Οποιαδήποτε οφέλη που μπορεί κανείς να φανταστεί από αυτόν τον πόλεμο έχουν εξαλειφθεί πλήρως, όχι μόνο από τις τεράστιες θυσίες σε ανθρώπινες ζωές και αγαθά, αλλά και από τη συνεχιζόμενη επιβάρυνση για όλη την παραγωγή, και κυρίως για τους προϋπολογισμούς των κρατών. Αλλά αυτό ήταν ένα γεγονός που ακόμη και μετά τον πόλεμο ήταν εμφανές και θα μπορούσε να φανεί. Αν αυτό είχε ληφθεί υπόψη, τότε θα είχαν καταλήξει σε διαφορετικά συμπεράσματα για τη διατύπωση των συνθηκών ειρήνης. Για παράδειγμα, για όλα τα επόμενα χρόνια, απόδειξη μιας εξαιρετικά περιορισμένης γνώσης, ειδικά στην εκτίμηση των οικονομικών δυνατοτήτων, θα είναι τα ποσά τα οποία προτάθηκαν τα έτη 1919 και 1920 σαν πιθανές πληρωμές αποζημιώσεων. Αυτά τα ποσά βρίσκονται τόσο πέρα από τα όρια κάθε οικονομικής λογικής που μπορεί κανείς να υποθέσει μόνο μια γενική επιθυμία για παγκόσμια καταστροφή σαν τη μόνη κατανοητή αιτία αυτής της διαδικασίας, η οποία αλλιώς δεν

μπορεί παρά να χαρακτηριστεί σαν παράνοια. Γιατί εκείνη την εποχή η κατάσταση ήταν η εξής:

Αρχικά ο πόλεμος έγινε για να αποκλειστεί η Γερμανίας από το παγκόσμιο εμπόριο. Έτσι, για την επιδίωξη αυτού του πολεμικού στόχου, η συνθήκη ειρήνης θα έπρεπε να είχε μετατρέψει τη Γερμανία σε αυτάρκη. Αυτό σημαίνει λοιπόν, ότι τα άλλα κράτη που αισθάνονταν ότι απειλούνται από το γερμανικό παγκόσμιο εμπόριο, θα έπρεπε μετά το τέλος του πολέμου να είχαν παράσχει στον γερμανικό λαό έναν κατάλληλο χώρο για έναν αυτάρκη τρόπο ζωής, με την προϋπόθεση ότι σε αυτόν τώρα θα αναζητούσε το βιοπορισμό του και μην ακουμπήσει πλέον οικονομικά τον κόσμο. Δεν το έκαναν αυτό, αλλά διεξήγαγαν έναν παγκόσμιο πόλεμο για να αποκλείσουν τη Γερμανία από το παγκόσμιο εμπόριο – αυτός ήταν ο μόνος πραγματικός λόγος για τη συμπεριφορά των τότε πολεμοκάπηλων – και τώρα υποχρέωναν το ηττημένο κράτος με ένα διεθνές βάρος αποζημιώσεων, το οποίο μπορούσε να πραγματοποιηθεί μόνο με μια σχεδόν διπλάσια δραστηριότητα στην παγκόσμια αγορά. Και μάλιστα όχι μόνο αυτό: για να αποτρέψουν ή να εμποδίσουν οποιαδήποτε αυτάρκη δραστηριότητα στη Γερμανία, στέρησαν από το Ράιχ ακόμη και τις δικές του αποικιακές κτήσεις που κάποτε είχαν αποκτηθεί με αγορές και συνθήκες.

Αυτό σήμαινε επίσης, ότι ο ισχυρότερος λαός της Κεντρικής Ευρώπης ήταν υποχρεωμένος μέσω μιας σειράς πραγματικά ευφυών ελιγμών να εργαστεί πολύ πιο σκληρά από ό, τι πριν – ανεξαρτήτως κόστους – σαν ένα έθνος εξαγωγών. Διότι οι γερμανικές εξαγωγές έπρεπε να είναι αρκετά μεγάλες όχι μόνο για να ικανοποιήσουν τις γερμανικές ανάγκες, αλλά και για να προσφέρουν επιπρόσθετα στις παράλογες αποζημιώσεις κάτι που, φυσικά, σήμαινε ότι, για να πληρώσει 1 μάρκο, έπρεπε να εξάγει προϊόντα αξίας 3 ή 4 μάρκων δεδομένου ότι μακροπρόθεσμα αυτά τα γιγαντιαία ποσά θα μπορούσαν να πληρωθούν μόνο από τα κέρδη και όχι από το κεφάλαιο. Δεδομένου ότι η Γερμανία δεν ήταν σε θέση να ανταποκριθεί σε αυτές τις υποχρεώσεις, τα νικηφόρα έθνη έδωσαν ακόμη και δάνεια για να προωθήσουν τον γερμανικό οικονομικό ανταγωνισμό στην παγκόσμια αγορά, αφού δέκα ή δώδεκα εκατομμύρια άνδρες έδωσαν μέχρι και τη ζωή τους στο πεδίο της μάχης για να εξαλείψουν τον εμπορικό εχθρό από την παγκόσμια αγορά. Θα αναφέρω μόνο παρενθετικά ότι αυτή η παρανοϊκή διαδικασία τελικά οδήγησε σε υπερβολή και στο τέλος αναστάτωσε όλες τις εθνικές οικονομίες και προκάλεσε σοβαρές νομισματικές κρίσεις.

Η όλη συμπεριφορά των λεγόμενων νικηφόρων δυνάμεων μετά το τέλος του παγκόσμιου πολέμου ήταν τόσο παράλογη όσο και ανεύθυνη. Η κλοπή των γερμανικών αποικιών ήταν ηθικά μια αδικία, οικονομικά καθαρή τρέλα, πολιτικά τόσο μοχθηρή στα κίνητρά της που μπαίνει κανείς στον πειρασμό να τους χαρακτηρίσει απλώς ανόητους.

(Θερμή επιδοκιμασία.)

Το 1918, μετά το τέλος του πολέμου, πραγματικά υπήρχε η δυνατότητα να επέλθει μια λογική διευθέτηση των διεθνών προβλημάτων. Η απουσία μιας τέτοιας διευθέτησης δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από το γεγονός ότι οι λαοί ήταν πολύ εξαγριωμένοι για να ακούσουν τις φωνές των λογικών πολιτικών. Αυτό δεν θα ήταν υπέρ των δημοκρατιών. Οι ίδιοι οι πολιτικοί δεν είχαν ιδέα για το τι έκαναν και τις συνέπειες που επρόκειτο να προκύψουν από αυτό.

Στην πραγματικότητα, το πρόβλημα μέχρι το τέλος του πολέμου είχε γίνει ακόμα πιο κρίσιμο από ό, τι πριν από τον πόλεμο. Εν συντομία, το πρόβλημα είχε ως εξής: Πώς μπορεί να εξασφαλιστεί μια δίκαιη και λογική συμμετοχή όλων των μεγάλων εθνών στα πλούτη του κόσμου; Γιατί κανείς δεν μπορεί να υποθέσει σοβαρά ότι, μια μάζα 80.000.000 υψηλού επιπέδου ατόμων όπως και στην περίπτωση της Γερμανίας, μπορεί να καταδικαστεί μακροπρόθεσμα απλά σε παρίες ή να αναγκαστεί να παραμείνει για πάντα παθητική, έχοντας κάποιο γελοίο νομικό τίτλο, που προέκυψε μόνο από προηγούμενες πράξεις βίας.

(Θερμή επιδοκιμασία.)

Και αυτό δεν ισχύει μόνο για τη Γερμανία, αλλά ισχύει για όλα τα έθνη που βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση, γιατί είναι σαφές ότι, ο πλούτος του κόσμου είτε κατανέμεται με τη βία, οπότε αυτή η κατανομή θα διορθώνεται κατά καιρούς ξανά και ξανά μέσω της βίας, είτε η κατανομή γίνεται με βάση την αμεροληψία και συνεπώς τη λογική, αλλά τότε η δικαιοσύνη και η κοινή λογική πρέπει πραγματικά να υπηρετούν τη δικαιοσύνη και, τελικά, τη σκοπιμότητα.

(Χειροκροτήματα.)

Αλλά το να υποθέσουμε ότι ο καλός Θεός επέτρεψε σε ορισμένα έθνη πρώτα να αποκτήσουν έναν κόσμο με τη βία και στη συνέχεια να υπερασπιστούν αυτήν τη ληστεία με θεωρίες περί ηθικής είναι ίσως παρηγορητικό και κυρίως βολικό για τους «έχοντες», αλλά για τους «μη-έχοντες» είναι επουσιώδες όπως και αδιάφορο και μη δεσμευτικό.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Ούτε το πρόβλημα λύνεται από έναν πολύ σπουδαίο πολιτικό που δηλώνει απλώς με περιφρονητικό χαμόγελο ότι υπάρχουν έθνη που είναι τα «έχοντα» και ότι τα άλλα για αυτό το λόγο πρέπει πάντα να είναι τα «μη-έχοντα». Αυτές οι ενδεικτικές γνώσεις...

(Γέλιο.)

...μπορούν ίσως να χρησιμεύσουν σαν κατευθυντήριες γραμμές στις καπιταλιστικές δημοκρατίες για την επίλυση των κοινωνικών τους προβλημάτων· τα πραγματικά εθνικά κυβερνούμενα κράτη απορρίπτουν τέτοιες θεωρίες τόσο εσωτερικά όσο και εξωτερικά.

(Χειροκροτήματα.)

Κανένας λαός δεν έχει γεννηθεί για να μην έχει τίποτα και κανένας λαός δεν έχει γεννηθεί για να έχει, αλλά το καθεστώς κατοχής σ' αυτό τον κόσμο έχει προκύψει στην πορεία της ιστορικής εξέλιξης. Είναι κατανοητό ότι, στη διάρκεια μακροχρόνιων αγορών, τα έθνη μπορεί να αποσύρονται προσωρινά από τη σκηνή των ιστορικών γεγονότων λόγω εσωτερικών κρίσεων· αλλά το να πιστεύουμε ότι λαοί όπως ο γερμανικός ή ο ιταλικός, που υπάρχουν για αιώνες σαν φαινόμενα της ιστορίας με ίσα δικαιώματα και δεν συμμετέχουν στη διαμόρφωση της ζωής με ένα παθητικό μόνο ρόλο αλλά και σαν ενεργές δυνάμεις στην Ευρώπη, θα εξαφανίζονταν, αυτό είναι μια πολύ μεγάλη πλάνη.

(Θερμή επιδοκιμασία.)

Σε ό, τι αφορά τη Γερμανία, η κατάσταση είναι πολύ απλή. Το Ράιχ αριθμεί 80 εκατομμύρια ανθρώπους. Δηλαδή πάνω από 135 άτομα ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο. Οι μεγάλες γερμανικές αποικιακές κτήσεις, τις οποίες κάποτε απέκτησε το Ράιχ ειρηνικά με συνθήκες και αγορές, έχουν κλαπεί, και μάλιστα σε αντίθεση με τις επίσημες διαβεβαιώσεις που έδωσε ο Αμερικανός Πρόεδρος Γουίλσον, που αποτέλεσαν τη βάση της κατάθεσης των όπλων μας.

Ο ισχυρισμός, ότι αυτές οι αποικιακές κτήσεις σε καμία περίπτωση δεν έχουν καμία σημασία, θα έπρεπε να είχε οδηγήσει στην επιστροφή τους σε εμάς με προθυμία. Ο ισχυρισμός, ότι αυτό δεν είναι εφικτό επειδή η Γερμανία δεν θα ήξερε τι να κάνει με αυτές δεδομένου ότι και πριν δεν έκανε τίποτα μ' αυτές είναι γελοίος. Η Γερμανία, η οποία καθυστέρησε να αποκτήσει τις αποικιακές της κτήσεις, μπόρεσε να τις αναπτύξει σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα ακόμη και πριν από τον πόλεμο που δεν αντιμετώπιζε τις ίδιες οξείες ανάγκες όπως σήμερα. Αυτός ο ισχυρισμός είναι εξίσου ηλίθιος σαν να αμφισβητούσε κανείς την ικανότητα ενός έθνους να κατασκευάσει σιδηρόδρομο επειδή δεν είχε σιδηρόδρομο πριν από 100 χρόνια.

(Ξαφνική επιδοκιμασία.)

Ο περαιτέρω ισχυρισμός, ότι οι αποικιακές κτήσεις δεν μπορούν να επιστραφούν σε αυτήν, επειδή η Γερμανία θα αποκτούσε έτσι μια στρατηγική θέση, είναι μια τερατώδης προσπάθεια αμφισβήτησης των γενικών δικαιωμάτων σε ένα έθνος και έναν λαό εκ των προτέρων. Γιατί αυτή μπορεί να είναι η μόνη απάντηση: η Γερμανία ήταν σε κάθε περίπτωση το μοναδικό κράτος, που δεν δημιούργησε αποικιακό στρατό, αφού εμπιστεύτηκε τους όρους της Πράξης του Κονγκό, τις οποίες αργότερα οι Σύμμαχοι παρέβησαν. Αλλά η Γερμανία δεν χρειάζεται καθόλου τις αποικιακές της κτήσεις προκειμένου να συστήσει εκεί στρατιές – ο εθνικός πλούτος της δικής μας φυλής είναι αρκετός για αυτό –,...

(Θυελλώδες χειροκρότημα)

...αλλά και για την οικονομική της ανακούφιση. Αλλά ακόμη κι αν αυτό δεν γίνει πιστευτό, είναι εντελώς επουσιώδες και σε καμία περίπτωση δεν επηρεάζει τα δικαιώματά μας. Μια τέτοια αντίρρηση θα ήταν δικαιολογημένη μόνο εάν ο υπόλοιπος κόσμος ήθελε να παραιτηθεί από τις στρατιωτικές του βάσεις και αναγκαζόταν να τις διατηρήσει μόνο αν επρόκειτο να δοθούν στη Γερμανία οι αποικίες της. Το γεγονός παραμένει ότι ένα έθνος 80 εκατομμυρίων δεν θέλει να αξιολογείται μόνιμα διαφορετικά από οποιοδήποτε άλλο έθνος. Όλα αυτά τα επιχειρήματα δείχνουν, με τις ανακρίβειές τους και την ανεπάρκειά τους, ότι βασικά πρόκειται μόνο για ένα ζήτημα εξουσίας στο οποίο η λογική και η δικαιοσύνη αγνοούνται εντελώς.

Διότι, από την άποψη της λογικής, οι ίδιοι λόγοι που κάποτε θα μπορούσαν να προβληθούν κατά της ληστείας των αποικιών της Γερμανίας από αυτήν, μπορούν να χρησιμοποιηθούν σήμερα για την επιστροφή τους. Η έλλειψη ενός δικού της χώρου οικονομικής ανάπτυξης αναγκάζει τη Γερμανία να καλύψει τις ανάγκες διαβίωσής της αυξάνοντας τη συμμετοχή της στο διεθνές παγκόσμιο εμπόριο και επομένως στην ανταλλαγή αγαθών. Διότι σε ένα σημείο πρέπει να συμφωνήσουν αυτές οι χώρες, οι οποίες έχουν στη διάθεσή τους τεράστιες οικονομικές δυνατότητες, είτε σαν αποτέλεσμα της μεγάλης έκτασης της μητρικής τους πατρίδας είτε επειδή έχουν επιπροσθέτως μεγάλες αποικιακές κτήσεις: ότι χωρίς επαρκή παροχή τροφίμων και χωρίς ορισμένες βασικές πρώτες ύλες, η οικονομική ύπαρξη ενός έθνους δεν μπορεί να διατηρηθεί. Εάν λείπουν και τα δύο, τότε ένα έθνος αναγκάζεται να συμμετάσχει στο παγκόσμιο εμπόριο υπό οποιεσδήποτε συνθήκες και ίσως σε βαθμό που μπορεί ακόμη και να είναι ανεπιθύμητο για άλλα κράτη.

Μόλις πριν από λίγα χρόνια, όταν η Γερμανία, υπό την πίεση των συνθηκών, αναγκάστηκε να υιοθετήσει το δικό της τετραετές σχέδιο, ήμασταν, προς μεγάλη μας έκπληξη, σε θέση να ακούσουμε από τα χείλη των Άγγλων πολιτικών και πολιτευτών την επίπληξη, που εκείνη την εποχή ακουγόταν τόσο ειλικρινής, ότι η Γερμανία αποχωρούσε από τη σφαίρα της διεθνούς οικονομίας, ακόμη και από τις παγκόσμιες οικονομικές επαφές, και έτσι βρισκόταν σε μια απογοητευτική απομόνωση. Απάντησα στον κ. Ήντεν ότι αυτή η ανησυχία ήταν ίσως λίγο υπερβολική και αν την εννοούσε ειλικρινά, δεν θα ήταν παραδεκτή. Οι συνθήκες σήμερα καθιστούν εντελώς αδύνατη την αποχώρηση της Γερμανίας από την παγκόσμια οικονομία. Απλώς μας υποχρεώνουν αναγκάζοντάς μας να συμμετάσχουμε σε αυτήν, υπό οποιεσδήποτε συνθήκες, ακόμη και όταν η μορφή της συμμετοχής μας ίσως δεν ταιριάζει σε μια χώρα ή στην άλλη. Παρεμπιπτόντως, θα πρέπει επίσης να ειπωθούν τα ακόλουθα για αυτό: Η κατηγορία ότι η αμοιβαία ανταλλαγή αγαθών μέσω των γερμανικών μεθόδων δείχνει ενδείξεις οπισθοδρόμησης στο παγκόσμιο εμπόριο, θα μπορούσε, αν είναι σωστή, να επηρεάσει μόνο εκείνους που φέρουν την ευθύνη για αυτήν την εξέλιξη. Αυτά είναι εκείνα τα διεθνώς-καπιταλιστικά κράτη

που μέσω της χειραγώγησης του νομίσματός τους κατέστρεψαν αυθαίρετα κάθε σταθερή σχέση μεταξύ των επιμέρους νομισμάτων σύμφωνα με τις εγωιστικές προσωπικές τους ανάγκες.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Υπό αυτές τις συνθήκες όμως, το γερμανικό σύστημα παροχής ενός έντιμου έργου σαν αντάλλαγμα για μια εξίσου τίμια επεξεργασία είναι μια πιο συνεπής πρακτική από την πληρωμή σε ξένο νόμισμα, το οποίο ένα χρόνο αργότερα θα υποτιμηθεί κατά πολύ τοις εκατό. Εάν ορισμένες χώρες αντιτίθενται στο γερμανικό σύστημα, αυτό οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι αυτός ο γερμανικός τρόπος διευθέτησης του εμπορίου έχει εξαλείψει τις πρακτικές της διεθνούς κερδοσκοπίας των συναλλαγών και των χρηματιστηρίων υπέρ του έντιμου εμπορίου. Η Γερμανία, εξάλλου, δεν επιβάλλει τις μεθόδους συναλλαγών της σε κανέναν άλλον· αλλά ούτε αφήνει κανέναν κοινοβουλευτικό δημοκράτη να της υπαγορεύσει τις αρχές βάσει των οποίων θα ενεργήσει ή μπορεί να ενεργήσει. Είμαστε αγοραστές καλών τροφίμων και πρώτων υλών και προμηθευτές εξίσου καλών προϊόντων! Είναι σαφές ότι όλα όσα δεν μπορεί να παράγει ένα οικονομικό σύστημα στο έδαφος στο οποίο κυκλοφορεί το δικό του νόμισμα μπορούν να εισαχθούν μόνο με αυξημένο κύκλο εργασιών στις εξαγωγές. Αλλά από τη στιγμή, όπως έχω ήδη τονίσει, που ένα έθνος έχει ανεπαρκή οικονομική ελευθερία κινήσεων, η λήψη ξένων πρώτων υλών και τροφίμων είναι επιτακτική ανάγκη, επομένως το οικονομικό του σύστημα ενεργεί υπό την πιο αυταρχική δύναμη που υπάρχει, δηλαδή τη δύναμη της αναγκαιότητας! Δεδομένου ότι ο γερμανικός λαός προσπαθεί να λύσει ένα μεγάλο μέρος των αναγκών του μέσω του τετραετούς σχεδίου στον δικό του, ενισχυμένο οικονομικό χώρο, αυτό απαλλάσσει τις ξένες αγορές από τον γερμανικό ανταγωνισμό. Αυτό όμως που δεν μπορεί να βρει την οικονομικά ικανοποιητική λύση του σε αυτόν τον χώρο που διαθέτουμε σήμερα πρέπει να αντιμετωπιστεί μέσω της συμμετοχής στο παγκόσμιο εμπόριο. Ο καταναγκασμός στον οποίο βρίσκεται η γερμανική οικονομική πολιτική, είναι τόσο μεγάλος, που καμία απειλή με καπιταλιστικά μέσα δεν μπορεί να μας συγκρατήσει από αυτήν την οικονομική δραστηριότητα· γιατί η ώθηση, όπως ήδη τονίστηκε, δεν βρίσκεται στο κέρδος μερικών καπιταλιστών επιχειρηματιών, αλλά στη δυστυχία μιας ολόκληρης εθνικής κοινότητας, που μας επιβλήθηκε χωρίς να συντρέχει σοβαρός λόγος, με υπαιτιότητα άλλων. Δεν έχει καμιά σημασία ποιο καθεστώς φροντίζει για τα συμφέροντα του γερμανικού έθνους, αλλά το μόνο που έχει σημασία είναι εάν τα φροντίζει. Αυτό σημαίνει: ακόμη και ένα άλλο καθεστώς δεν θα μπορούσε να αγνοήσει αυτές τις οικονομικές ανάγκες. Θα έπρεπε να ενεργήσει ακριβώς όπως το σημερινό, αν δεν ήθελε να οδηγήσει ανεύθυνα ένα μεγάλο έθνος στην καταστροφή, που σημαίνει όχι μόνο την οικονομική αλλά και την ανθρώπινη παρακμή. Η αποτελεσματικότητα της πολιτικής των αποζημιώσεων δεν θεράπευσε μόνο τον γερμανικό λαό από πολλές αυταπάτες, αλλά τον έχει απαλ-

λάξει και από πολλές οικονομικές ιδεολογίες και επίσημες θεολογικά ευλογημένες οικονομικές αντιλήψεις. Αν ποτέ η ανάγκη κάνει τους ανθρώπους να δουν, τότε αυτό το έκανε στον γερμανικό λαό. Κάτω από την πίεση αυτής της ανάγκης μάθαμε κυρίως να λαμβάνουμε υπόψη το πιο ουσιαστικό κεφάλαιο ενός έθνους, δηλαδή την εργασία. Όλα τα αποθέματα χρυσού και συναλλάγματος ωχριούν μπροστά στην επιμέλεια και την ικανότητα του εθνικού εργατικού δυναμικού ενός λαού, το οποίο έχει συσταθεί με πρόγραμμα.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Μπορούμε να χαμογελάσουμε σήμερα σε μια εποχή που οι γηγενείς οικονομολόγοι μας είχαν τη σοβαρή άποψη ότι η αξία ενός νομίσματος καθοριζόταν και κυρίως ήταν εγγυημένη από τα αποθέματα χρυσού και συναλλάγματος που βρίσκονταν στα θησαυροφυλάκια των κρατικών τραπεζών. Αντ' αυτού, μάθαμε να αναγνωρίζουμε ότι η αξία ενός νομίσματος βρίσκεται στην παραγωγική δύναμη ενός λαού, ότι ο αυξανόμενος όγκος παραγωγής συντηρεί ένα νόμισμα και ακόμη και υπό ορισμένες συνθήκες το επαναξιολογεί, ενώ κάθε μείωση παραγωγής αργά ή γρήγορα οδηγεί σε αναγκαστική υποτίμηση του νομίσματος.

Έτσι, σε μια εποχή που οι χρηματοπιστωτικοί και οικονομικοί θεωρητικοί των άλλων χωρών προφήτευαν κατάρρευση κάθε τρίμηνο ή έξι μήνες, το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος σταθεροποίησε την αξία του νομίσματός του αυξάνοντας την παραγωγή στο μέγιστο δυνατό βαθμό. Καθιερώθηκε μια φυσική σχέση μεταξύ της αυξανόμενης γερμανικής παραγωγής και του χρήματος που ήταν σε κυκλοφορία. Η διαμόρφωση των τιμών, οι οποίες συγκρατήθηκαν με κάθε τρόπο, κατέστη δυνατή μόνο από το γεγονός ότι οι μισθοί είχαν παραμείνει σταθεροί. Αλλά το αυξανόμενο εθνικό εισόδημα που έχει διανεμηθεί στη Γερμανία τα τελευταία 6 χρόνια αντιστοιχεί στην αυξημένη παραγωγή, δηλ. στην αυξημένη απόδοση. Με αυτόν τον τρόπο κατέστη δυνατό όχι μόνο να δώσουμε τη δυνατότητα σε αυτά τα 7 εκατομμύρια ανέργων να μπορέσουν να κερδίσουν τα προς το ζην, αλλά και να εξασφαλίσουν με το αυξημένο εισόδημα τη δυνατότητα βιοπορισμού τους, δηλαδή, κάθε μάρκο που τους καταβάλλεται, αντιστοιχεί σε αύξηση της αξίας της εθνικής μας παραγωγής κατά το ίδιο ποσό. Στις άλλες χώρες συμβαίνει το αντίθετο. Η παραγωγή μειώνεται, το εθνικό εισόδημα αυξάνεται με την αύξηση των μισθών, η αγοραστική δύναμη του χρήματος μειώνεται και, τελικά, το νόμισμα υποτιμάται. Οφείλω να ομολογήσω ότι ο γερμανικός τρόπος είναι από μόνος του αντιδημοφιλής, γιατί δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά μόνο ότι κάθε αύξηση των μισθών μπορεί αναπόφευκτα να προέλθει μόνο από μια αύξηση της παραγωγής, επομένως η παραγωγή είναι το πρωταρχικό και η αύξηση των μισθών το δευτερεύον, ή με άλλα λόγια, ότι η ένταξη των 7 εκατομμυρίων ανέργων στην εργασιακή διαδικασία δεν είναι ή δεν ήταν κυρίως μισθολογικό πρόβλημα, αλλά καθαρά θέμα παραγωγής. Μόνο όταν συμμετέχει και ο τελευταίος εργαζόμενος στη

Γερμανία, οποιαδήποτε περαιτέρω αύξηση της συνολικής απόδοσης της εργασίας, είτε μέσω της εντατικής εργασίας είτε μέσω της υψηλότερης επινοητικότητας στην τεχνολογία της εργασίας, θα οδηγήσει σε αυξημένη συμμετοχή του ατόμου στην αυξημένη πλέον κατανάλωση και συνεπώς στην πρακτική αύξηση των μισθών.

Σε ένα πράγμα όμως είμαστε ξεκάθαροι, βουλευτές μου, ότι υπάρχει ένας τομέας στον οποίο δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί μια τέτοια πρόσθετη αύξηση της απόδοσης: στον τομέα της διατροφής μας. Αυτό που παράγει ο Γερμανός αγρότης από τον γερμανικό χώρο διαβίωσης είναι φανταστικό και δύσκολα πιστευτό. Του αξίζουν οι μεγαλύτερες ευχαριστίες μας!

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Κάποια στιγμή, όμως, η φύση εδώ θέτει το όριο για οποιαδήποτε περαιτέρω αύξηση της απόδοσης. Αυτό σημαίνει ότι, εάν δεν πραγματοποιηθεί κάποια αλλαγή, η γερμανική καταναλωτική δύναμη θα βρει ένα φυσικό περιορισμό στο όριο της παραγωγής τροφίμων. Η κατάσταση που θα προέκυπτε στη συνέχεια θα μπορούσε να ξεπεραστεί μόνο με δύο τρόπους:

1. Μέσω πρόσθετων εισαγωγών τροφίμων δηλαδή μια αυξανόμενη εξαγωγή γερμανικών προϊόντων, για την οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι ορισμένες πρώτες ύλες πρέπει να εισαχθούν από το εξωτερικό για αυτά τα προϊόντα, με αποτέλεσμα να είναι διαθέσιμα μόνο ένα μέρος των εισαγωγών που ελήφθησαν για την αγορά τροφίμων, ή…
2. …η επέκταση του χώρου διαβίωσης του έθνους μας, προκειμένου να επιλυθεί το πρόβλημα της σίτισης της Γερμανίας στον εγχώριο κύκλο της οικονομίας μας.

Δεδομένου ότι η δεύτερη λύση δεν είναι προς το παρόν εφικτή, λόγω της συνεχιζόμενης τύφλωσης των κάποτε νικηφόρων δυνάμεων, αναγκαζόμαστε να ασχοληθούμε με την πρώτη· δηλαδή πρέπει να εξάγουμε για να μπορέσουμε να αγοράσουμε τρόφιμα, και δεύτερον, δεδομένου ότι αυτή η εξαγωγή απαιτεί εν μέρει πρώτες ύλες που δεν έχουμε στην κατοχή μας, πρέπει να εξάγουμε ακόμη περισσότερο για να εξασφαλίσουμε αυτές τις πρώτες ύλες για την οικονομία μας. Αυτή η αναγκαιότητα επομένως δεν είναι καπιταλιστικού τύπου, όπως μπορεί να συμβαίνει σε άλλες χώρες, αλλά προκύπτει από την απόλυτη ανάγκη που μπορεί να αντιμετωπίσει ένα έθνος, δηλαδή την ανάγκη για το καθημερινό του ψωμί.

Και αν σε αυτό το θέμα μας απειλούν οι ξένοι πολιτικοί και δεν ξέρω με τι είδους οικονομικά αντίμετρα, μπορώ μόνο να σας δώσω τη διαβεβαίωση ότι σε μια τέτοια περίπτωση θα ακολουθούσε ένας απελπισμένος οικονομικός αγώνας, ο οποίος θα ήταν εύκολο για εμάς να τον αντιμετωπίσουμε, πιο εύκολος για εμάς από ό, τι για τα έθνη που είναι πάντα χορτασμένα, γιατί το κίνητρο για τον οικονομικό μας αγώνα θα ήταν πολύ απλό, και συγκεκριμένα: το γερμανικό έθνος πρέπει να ζήσει, αυτό σημαίνει εξαγωγές ή θάνατος!

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Και μπορώ να διαβεβαιώσω όλους τους διεθνώς αμφιβάλλοντες: Το γερμανικό έθνος δεν θα πεθάνει, σε καμία περίπτωση εξαιτίας αυτού, αλλά θα ζήσει.

(Άλλη μια δυνατή επιδοκιμασία.)

Εάν χρειαστεί, θα θέσει στη διάθεση της ηγεσίας του όλο το εργατικό δυναμικό της νέας εθνικοσοσιαλιστικής μας κοινότητας προκειμένου να ξεκινήσει έναν τέτοιο αγώνα και να τον ολοκληρώσει. Όσον αφορά όμως την ηγεσία, μπορώ μόνο να σας διαβεβαιώσω ότι είναι αποφασισμένη να κάνει τα πάντα.

(Θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Μια οριστική λύση σε αυτό το πρόβλημα, και μάλιστα με μια λογική έννοια, θα επέλθει μόνο, όταν η κοινή ανθρώπινη λογική θριαμβεύσει πάνω στην απληστία μεμονωμένων εθνών· δηλαδή όταν κάποιος θα έχει μάθει να αντιλαμβάνεται, ότι η επιμονή σε μια αδικία δεν είναι μόνο πολιτικά αλλά και οικονομικά άσκοπη, ακόμη και παράλογη.

Το πόσο οικονομικά παράλογη μπορεί να είναι μια τέτοια επίμονη μισαλλοδοξία μπορεί να φανεί από τα εξής: Το 1918 τελείωσε ο πόλεμος· το 1919 αποσπάστηκαν οι αποικίες από τη Γερμανία. Από οικονομική άποψη οι αποικίες για τους νέους κατόχους είναι χωρίς αξία. Δεν μπορούν ούτε να αναπτυχθούν ούτε να χρησιμοποιηθούν εντατικά. Η απόσπασή τους όμως αποτέλεσε μέρος της διάκρισης σε βάρος ενός μεγάλου έθνους 80 εκατομμυρίων που θεσπίστηκε στο άρθρο 447 της συνθήκης των Βερσαλλιών. Εκείνη την εποχή πάρθηκε η απόφαση να καταστεί αδύνατο για τον γερμανικό λαό να ζήσει ισότιμα μεταξύ άλλων εθνών για το μέλλον. Ποιο ήταν το αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής του μίσους; Οικονομικά σαν συνέπεια ήταν η καταστροφή κάθε λογικής αποκατάστασης του παγκόσμιου εμπορίου· στρατιωτικά η διατήρηση μιας κατωτερότητας στους εξοπλισμούς για τους ηττημένους, η οποία αργά ή γρήγορα θα προκαλούσε μια βίαιη αντίδραση.

Το 1933 και το 1934 έκανα τη μία πρόταση μετά την άλλη για έναν λογικό περιορισμό των στρατιωτικών εξοπλισμών. Απορρίφθηκαν ψυχρά, όπως και το αίτημα για την επιστροφή των κλεμμένων γερμανικών αποικιακών κτήσεων. Αν σήμερα οι ευφυείς πολιτευτές και πολιτικοί αυτών των άλλων χωρών καταρτίσουν έναν απολογισμό για τα καθαρά κέρδη που τους προέκυψαν από την εξοπλιστική και την αποικιακή ανισότητα, και ως εκ τούτου τη γενική ανισότητα των δικαιωμάτων την οποία τόσο επίμονα υποστήριζαν, τότε ίσως δύσκολα θα μπορέσουν να αμφισβητήσουν ότι έχουν ήδη πληρώσει πάρα πολλά μέχρι σήμερα για την υποτιθέμενη στρατιωτική υπεροχή τους και τις υπέροχες αποικιακές κτήσεις που πήραν από τη Γερμανία.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Από οικονομική άποψη, θα ήταν πιο σοφό να επιτευχθεί μια λογική και συνετή συμφωνία με τη Γερμανία σχετικά με τις αποικίες και την ευρωπαϊκή πολιτική, παρά να ακολουθήσουμε μια πορεία, η οποία ίσως αποφέρει τεράστια μερίσματα στους διεθνείς κερδοσκόπους των εξοπλισμών, αλλά ταυτόχρονα επιβαρύνει τους λαούς με μεγαλύτερα βάρη. Εκτιμώ ότι τα τρία εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα των γερμανικών αποικιακών κτήσεων, που περιήλθαν στην Αγγλία και τη Γαλλία, σε συνδυασμό με την απόρριψη της γερμανικής πολιτικής και στρατιωτικής ισότητας, θα κοστίσουν στην Αγγλία περισσότερα από 20 δισεκατομμύρια χρυσά μάρκα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Και φοβάμαι ότι στο όχι πολύ μακρινό μέλλον αυτό το ποσό θα αυξηθεί με ακόμη μεγαλύτερο ρυθμό,…

(Νέα επιδοκιμασία.)

…με αποτέλεσμα, οι πρώην γερμανικές αποικίες, όχι μόνο να μην αποφέρουν χρυσά κέρδη, αλλά σίγουρα θα κοστίζουν ακόμη περισσότερα χρήματα!

(Ζητωκραυγές και επιδοκιμασίες.)

Θα μπορούσε να διατυπωθεί η ένσταση ότι αυτό θα ίσχυε και για τη Γερμανία. Βεβαίως! Ούτε εμείς το απολαμβάνουμε. Διαφέρουμε όμως μόνο σε ένα πράγμα: Αγωνιζόμαστε για ένα ζωτικό δικαίωμα, χωρίς το οποίο δεν μπορούμε να ζήσουμε μακροπρόθεσμα, ενώ οι άλλοι αγωνίζονται για να υποστηρίξουν μια αδικία που είναι μόνο βάρος γι’ αυτούς και δεν αποφέρει κανένα απολύτως κέρδος.

Υπό τις παρούσες συνθήκες όμως, ο μόνος δρόμος που έχουμε μπροστά μας είναι να συνεχίσουμε μια οικονομική πολιτική, προσπαθώντας να αξιοποιήσουμε στο έπακρο τον δεδομένο χώρο διαβίωσης. Αυτό απαιτεί μια ολοένα μεγαλύτερη αύξηση των προσπαθειών μας και αύξηση της παραγωγής. Αυτό, με τη σειρά του, μας αναγκάζει να εντείνουμε την εφαρμογή του τετραετούς σχεδίου μας. Αλλά οδηγεί και στην κινητοποίηση ολοένα και περισσότερων εργαζομένων.

Κατ’ αυτόν τον τρόπο πλησιάζουμε σε μια νέα περίοδο της γερμανικής οικονομικής πολιτικής. Παρόλο που ήταν στόχος της χρηματοοικονομικής μας διακυβέρνησης τα πρώτα 6 χρόνια από τότε που αναλάβαμε την εξουσία, να φέρουμε όλο το αναξιοποίητο εργατικό δυναμικό σε κάποια χρήσιμη απασχόληση, τα επόμενα χρόνια αποτελεί καθήκον να πραγματοποιήσουμε έναν ενδελεχή έλεγχο του εργατικού δυναμικού μας, για τη ρύθμιση της χρησιμοποίησής του σύμφωνα με το σχέδιο, ώστε να επιτύχουμε αυξημένες επιδόσεις μέσω του εξορθολογισμού και, κυρίως, μιας τεχνικά καλύτερης οργάνωσης των συνθηκών εργασίας μας με την ίδια εισροή εργασίας και έτσι να εξοικονομήσουμε και εργατικό δυναμικό για νέα πρόσθετη παραγωγή.

Αυτό με τη σειρά του μας αναγκάζει να απελευθερώσουμε την κεφαλαιαγορά σε μεγαλύτερο βαθμό για την τεχνική επέκταση των εταιρειών μας και έτσι να απαλλαγούν από το βάρος των κρατικών απαιτήσεων. Όλα αυτά όμως οδηγούν και πάλι στην ανάγκη μιας πιο στενής εντατικοποίησης της οικονομίας και της χρηματοδότησης.

Είναι απόφασή μου να ολοκληρώσω την πορεία που ξεκίνησα στις 30 Ιανουαρίου 1937, για να μετατρέψω τη γερμανική Τράπεζα του Ράιχ από μια διεθνώς επηρεασμένη τραπεζική εταιρεία σε κεντρική τράπεζα του Γερμανικού Ράιχ. Εάν ορισμένες άλλες χώρες παραπονιούνται, ότι έτσι άλλη μια γερμανική εταιρεία χάνει τον διεθνή της χαρακτήρα, επιτρέψτε μου να πω μόνο ότι είναι αμείλικτη απόφασή μας να δώσουμε σε όλα τα θεσμικά όργανα της ζωής μας κυρίως γερμανικά, δηλαδή εθνικοσοσιαλιστικά χαρακτηριστικά.

(Χειροκροτήματα.)

Και ο υπόλοιπος κόσμος δεν έχει παρά να δει πόσο παράλογο είναι να μας κατηγορεί ότι επιθυμούμε να επιβάλλουμε γερμανικές νοοτροπίες στον υπόλοιπο κόσμο και πόσο δικαιολογημένο θα ήταν αν η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία ήθελε να διαμαρτυρηθεί ότι ο υπόλοιπος κόσμος συνεχίζει να προσπαθεί να μας επιβάλλει τις απόψεις του.

Όπως το βλέπω τώρα, βουλευτές μου του Ράιχσταγκ, θεωρώ καθήκον κάθε Γερμανού άνδρα και γυναίκας να κατανοήσουν την οικονομική πολιτική που ακολουθεί η ηγεσία του Ράιχ και να την υποστηρίξουν με κάθε μέσο, να λάβουν υπόψη ότι η βάση της γερμανικής οικονομικής πολιτικής στις πόλεις και στην ύπαιθρο δεν είναι μια οποιαδήποτε οικονομική θεωρία, αλλά μια πολύ απλή συνειδητοποίηση της λειτουργίας της παραγωγής, δηλαδή, η κατανόηση του γεγονότος ότι η ποσότητα των παραγόμενων αγαθών είναι καθοριστική. Είναι λυπηρό το γεγονός ότι έχουμε να αντιμετωπίσουμε άλλα επιπρόσθετα προβλήματα, δηλαδή ότι είμαστε υποχρεωμένοι να χρησιμοποιήσουμε ένα μεγάλο ποσοστό του εθνικού μας εργατικού δυναμικού για εξοπλισμούς του έθνους μας, ο οποίος από μόνος του δεν είναι παραγωγικός, αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς.

Σε τελική ανάλυση, η οικονομική δομή του σημερινού Ράιχ συνδέεται καλώς ή κακώς με την πολιτική ασφάλεια του κράτους. Είναι καλύτερα να το συνειδητοποιήσουμε νωρίς παρά αργά. Ως εκ τούτου, θεωρώ σαν το ύψιστο καθήκον της εθνικοσοσιαλιστικής κυβέρνησης να κάνει ό, τι είναι ανθρωπίνως δυνατό για να ενισχύσουμε την εθνική μας άμυνα. Βασίζομαι στη κατανόηση του γερμανικού λαού και, κυρίως, στη μνήμη του. Διότι η εποχή που η Γερμανία ήταν ανυπεράσπιστη δεν ήταν εκείνη στην οποία απολαμβάναμε κάποια συγκεκριμένη ισότητα δικαιωμάτων, είτε διεθνώς πολιτικά είτε οικονομικά, το αντίθετο: ήταν η εποχή της πιο ταπεινωτικής μεταχείρισης που έγινε ποτέ σε ένα μεγάλο έθνος, καθώς και του χειρότερου εκβιασμού.

Δεν έχουμε κανέναν λόγο να υποθέσουμε ότι εάν κάποια στιγμή στο

μέλλον η Γερμανία υποστεί μια δεύτερη κρίση αδυναμίας, η μοίρα της θα ήταν διαφορετική· το αντίθετο: ορισμένοι από εκείνους τους άνδρες που κάποτε έριξαν τα πυρά του πολέμου στον κόσμο εξακολουθούν να εργάζονται ακόμη και σήμερα, σαν κινητήριες δυνάμεις ή σαν όργανα για τον ξεσηκωμό των λαών, προσπαθώντας να διατηρήσουν τις εχθρότητες και να προετοιμάσουν τον δρόμο για ένα νέο ξέσπασμα διαμάχης.

Και πάνω απ᾽ όλα εσείς ειδικά, βουλευτές μου, άνδρες του Ράιχσταγκ, μην ξεχνάτε ένα πράγμα: Σε ορισμένες δημοκρατίες ένα από τα ειδικά προνόμια της πολιτικοδημοκρατικής ζωής φαίνεται να είναι η καλλιέργεια ενός τεχνητού μίσους ενάντια στα λεγόμενα ολοκληρωτικά κράτη, δηλαδή μέσω ενός κατακλυσμού αναφορών εν μέρει παραπλανητικών γεγονότων, εν μέρει καθαρών εφευρέσεων, να ξεσηκώσουν την κοινή γνώμη ενάντια σε έθνη, που δεν έχουν κάνει τίποτα για να βλάψουν τα άλλα έθνη και δεν έχουν καμία επιθυμία να τα βλάψουν, και τα οποία πράγματι έχουν γίνει για χρόνια θύματα σκληρής αδικίας.

Αν τώρα εμείς υπερασπιζόμαστε τον εαυτό μας απέναντι σε αυτούς του αποστόλους του πολέμου όπως ο κ. Νταφ Κούπερ, ο κ. Ήντεν, ο Τσώρτσιλ ή ο κ. Άικς κ.λ.π. τότε αυτό παρουσιάζεται σαν καταπάτηση των ιερών δικαιωμάτων των δημοκρατιών. Κατά τη γνώμη αυτών των κυρίων, έχουν το δικαίωμα να επιτίθενται σε άλλα έθνη και στις ηγεσίες τους, αλλά κανείς δεν έχει το δικαίωμα να αμυνθεί εναντίον τους.

Δεν χρειάζεται να σας διαβεβαιώσω, ότι όσο το γερμανικό Ράιχ είναι ένα κυρίαρχο κράτος, η ηγεσία του κράτους δεν θα επιτρέψει σε κανένα Άγγλο ή Αμερικανό πολιτικό να του απαγορεύσει να απαντήσει σε τέτοιες επιθέσεις.

(Δυνατό χειροκρότημα)

Τα όπλα που σφυρηλατούμε θα διασφαλίσουν ότι θα παραμείνουμε κυρίαρχο κράτος για όλα τα επόμενα χρόνια, και το διασφαλίζουμε και μέσω της επιλογής των φίλων μας.

(Δυνατό χειροκρότημα)

Ως εκ τούτου, ο ισχυρισμός ότι η Γερμανία σκόπευε να εισβάλει στην Αμερική θα μπορούσε να απορριφθεί με ένα απλό γέλιο και η συνεχιζόμενη εκστρατεία δυσφήμισης εκ μέρους ορισμένων Βρετανών αποστόλων του πολέμου θα ήταν καλύτερα να μείνει στη σιωπή· αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε τα παρακάτω. Πρώτον, λόγω της πολιτικής δομής αυτών των δημοκρατικών κρατών, είναι πιθανό λίγους μήνες αργότερα αυτοί οι υποκινητές πολέμων να έχουν οι ίδιοι στα χέρια τους την ηγεσία της κυβέρνησης.

Δεύτερον, οφείλουμε επομένως για την ασφάλεια του Ράιχ να ενημερώνουμε έγκαιρα τον γερμανικό λαό σχετικά με αυτούς τους άνδρες. Δεδομένου ότι ο γερμανικός λαός δεν αισθάνεται κανένα μίσος

για την Αγγλία, την Αμερική ή τη Γαλλία, αλλά θέλει την ειρήνη και τη γαλήνη του, αλλά αυτά τα άλλα έθνη υποκινούνται συνεχώς εναντίον της Γερμανίας και του γερμανικού λαού από τους Εβραίους ή μη Εβραίους υποκινητές τους, εάν ήταν επιτυχημένες οι προθέσεις αυτών των υποστηρικτών του πολέμου, ο δικός μας λαός δεν θα ήταν καθόλου ψυχολογικά προετοιμασμένος και γι’ αυτό θα βρισκόταν σε μια κατάσταση ανεξήγητη γι’ αυτόν.

Θεωρώ λοιπόν αναγκαίο από εδώ και στο εξής το Υπουργείο Προπαγάνδας και ο Τύπος μας να απαντάνε πάντα στις επιθέσεις και κυρίως να τίθενται εν γνώση του γερμανικού λαού.

(Δυνατές φωνές «μπράβο».)

Πρέπει να ξέρει ποιοι είναι οι άνδρες που θέλουν να ξεκινήσουν έναν πόλεμο με κάθε μέσο. Είμαι πεπεισμένος ότι οι υπολογισμοί αυτών των στοιχείων είναι λάθος· γιατί όταν η εθνικοσοσιαλιστική προπαγάνδα αφιερωθεί στην απάντηση των επιθέσεων, θα πετύχουμε ακριβώς όπως πετύχαμε μέσα στην ίδια τη Γερμανία μέσω της πειστικής δύναμης της προπαγάνδας μας να νικήσουμε τον εβραϊκό παγκόσμιο εχθρό.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Σε λίγο καιρό οι λαοί θα συνειδητοποιήσουν ότι η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία δεν θέλει καμία εχθρότητα με άλλους λαούς, ότι όλοι οι ισχυρισμοί σχετικά με τις προθέσεις του λαού μας να επιτεθεί σε ξένους λαούς είναι ψέματα που είτε γεννήθηκαν από νοσηρή υστερία είτε από τη μανία αυτοσυντήρησης εκ μέρους ορισμένων πολιτικών, ότι σε ορισμένα κράτη αυτά τα ψέματα προορίζονται να βοηθήσουν τους αδίστακτους κερδοσκόπους για να διασώσουν τις δικές τους οικονομίες, ότι πάνω απ’ όλα ο διεθνής εβραϊσμός μπορεί να ελπίζει με αυτόν τον τρόπο να ικανοποιήσει τον πόθο του για εκδίκηση και την απληστία του για κέρδος, αλλά ότι αντιπροσωπεύουν την πιο τερατώδη συκοφαντία που μπορεί να αποδοθεί σε ένα μεγάλο και φιλειρηνικό έθνος. Άλλωστε, για παράδειγμα, οι Γερμανοί στρατιώτες ποτέ δεν πολέμησαν σε αμερικανικό έδαφος, παρά μόνο στην υπηρεσία της αμερικανικής ανεξαρτησίας και των προσπαθειών για ελευθερία· …

(Επιδοκιμασία.)

…αλλά Αμερικανοί στρατιώτες μεταφέρθηκαν στην Ευρώπη για να βοηθήσουν να στραγγαλιστεί ένα μεγάλο έθνος που αγωνιζόταν για την ελευθερία του. Δεν ήταν η Γερμανία που επιτέθηκε στην Αμερική, αλλά η Αμερική στη Γερμανία και, όπως διαπίστωσε η εξεταστική επιτροπή της Αμερικανικής Βουλής των Αντιπροσώπων: χωρίς καμία άλλη αιτία, μόνο για καπιταλιστικούς λόγους.

(Πολύ σωστά! και φωνές «ου»)

Αλλά υπάρχει ένα πράγμα που όλοι πρέπει να συνειδητοποιήσουν: αυτές οι προσπάθειες πάνω απ’ όλα δεν μπορούν να επηρεάσουν ούτε στο ελάχιστο τη Γερμανία στον τρόπο που διευθετεί το εβραϊκό της πρόβλημα.

(Θυελλώδης επιδοκιμασία.)

Θα ήθελα να κάνω το ακόλουθο σχόλιο για το εβραϊκό ζήτημα. Είναι ντροπιαστικό θέαμα να βλέπουμε σήμερα πώς ολόκληρος ο δημοκρατικός κόσμος εκφράζει τη συμπάθειά του για τον φτωχό βασανισμένο εβραϊκό λαό, αλλά παραμένει σκληρόκαρδος και πεισματάρης όταν πρόκειται να τους βοηθήσει, κάτι που είναι σίγουρα, ενόψει της στάσης του, προφανές καθήκον.

(Επιδοκιμασίες και γέλια.)

Τα επιχειρήματα με τα οποία επιδιώκουν να δικαιολογήσουν τη μη βοήθειά τους προσφέρουν μόνο περαιτέρω υποστήριξη στη στάση των Γερμανών και των Ιταλών σε αυτό το θέμα. Γιατί λένε: Πρώτον: «Εμείς» – δηλαδή οι δημοκρατίες – «δεν είμαστε σε θέση να δεχτούμε Εβραίους.» Σ’ αυτές τις παγκόσμιες αυτοκρατορίες δεν υπάρχουν ούτε δέκα άτομα στο τετραγωνικό χιλιόμετρο, η Γερμανία, η οποία πρέπει να ταΐσει 140 ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο, θα έπρεπε ωστόσο να το κάνει. Δεύτερον, μας διαβεβαιώνουν: «Δεν μπορούμε να τους πάρουμε, εκτός εάν πάρουν μαζί τους π.χ. σαν μετανάστες από τη Γερμανία ένα ορισμένο κεφάλαιο.» Όμως για αιώνες η Γερμανία ήταν αρκετά καλή για να απορροφήσει αυτά τα στοιχεία, παρόλο που δεν διέθεταν τίποτα εκτός από μεταδοτικές πολιτικές και σωματικές τους ασθένειες.

(Χειροκροτήματα και γέλια.)

Ό,τι κατέχει σήμερα αυτός ο λαός, το απέκτησε με τους πιο επιλήψιμους χειρισμούς εις βάρος του όχι και τόσο πονηρού γερμανικού λαού. Σήμερα απλώς ξεπληρώνουμε σε αυτόν τον λαό αυτό που του αξίζει. Όταν το γερμανικό έθνος, έχασε κάποτε όλες του τις αποταμιεύσεις που είχε μαζέψει κατά διάρκεια δεκαετιών με έντιμη εργασία, χάρη στον πληθωρισμό που προκάλεσαν και πραγματοποίησαν οι Εβραίοι, όταν ο υπόλοιπος κόσμος αφαιρούσε τις ξένες επενδύσεις του από το γερμανικό έθνος, όταν απαλλοτρίωναν από εμάς όλες τις αποικιακές μας κτήσεις, αυτές οι φιλανθρωπικές σκέψεις εκ μέρους των δημοκρατικών πολιτευτών προφανώς δεν είχαν ασκήσει καμία αποφασιστική επιρροή. Μπορώ μόνο να διαβεβαιώσω αυτούς τους κυρίους σήμερα, ότι εμείς χάρη στην βάναυση εκπαίδευση που μας πρόσφεραν οι δημοκρατίες εδώ και 15 χρόνια, έχουμε σκληρύνει πλήρως σε όλες τις συναισθηματικές επιθέσεις.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Αφού περισσότερα από 800.000 παιδιά του λαού μας πέθαναν από την πείνα και τον υποσιτισμό στο τέλος του πολέμου, είδαμε σχεδόν 1.000.000 αγελάδες γαλακτοπαραγωγής να απομακρύνονται από εμάς σύμφωνα με τις σκληρές παραγράφους μιας υπαγόρευσης που μας επέβαλαν οι ανθρωπιστές απόστολοι της δημοκρατίας σαν συνθήκη ειρήνης. Έχουμε δει ότι πάνω από ένα εκατομμύριο Γερμανοί αιχμάλωτοι πολέμου κρατήθηκαν σε αιχμαλωσία για ένα χρόνο μετά το τέλος του πολέμου χωρίς κανένα απολύτως λόγο. Έπρεπε να υπομείνουμε το γεγονός ότι περισσότεροι από 1½ εκατομμύριο Γερμανοί ξεριζώθηκαν από τα υπάρχοντά τους στις παραμεθόριες περιοχές μας και εκδιώχθηκαν σχεδόν αποκλειστικά με αυτά που φορούσαν. Έπρεπε να υπομείνουμε το γεγονός ότι εκατομμύρια εθνοσύντροφοι διασπάστηκαν από εμάς χωρίς τη συγκατάθεσή τους και χωρίς να τους δοθεί η παραμικρή πιθανότητα να συνεχίσουν τη ζωή τους.

Θα μπορούσα σ’ αυτά τα παραδείγματα να προσθέσω δεκάδες από τα πιο φρικτά. Μείνετε λοιπόν μακριά μας με τον ανθρωπισμό σας!

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Το γερμανικό έθνος δεν επιθυμεί τα συμφέροντά του να ελέγχονται από κανένα ξένο έθνος. Η Γαλλία για τους Γάλλους, η Αγγλία για τους Άγγλους, η Αμερική για τους Αμερικανούς και η Γερμανία για τους Γερμανούς!

(Θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Είμαστε αποφασισμένοι να αποτρέψουμε την εγκατάσταση ενός ξένου λαού, ο οποίος κατάφερε να σφετεριστεί όλες τις ηγετικές θέσεις, και να απελάσουμε αυτόν τον λαό. Γιατί είναι θέλημά μας να εκπαιδεύσουμε το δικό μας έθνος για αυτές τις ηγετικές θέσεις. Έχουμε εκατοντάδες χιλιάδες πολύ έξυπνα παιδιά αγροτών και εργατών. Θα τα εκπαιδεύσουμε, και ήδη έχουμε ξεκινήσει και θα θέλαμε μια μέρα αυτοί να καταλαμβάνουν τις ηγετικές θέσεις στο κράτος μας μαζί με τις μορφωμένες τάξεις μας και όχι τα μέλη ενός ξένου για εμάς λαού. Πάνω απ’ όλα, ο γερμανικός πολιτισμός, όπως υποδηλώνει και το όνομά του, είναι γερμανικός και όχι εβραϊκός, και ως εκ τούτου η διαχείριση και η φροντίδα του θα ανατεθεί σε μέλη του δικού μας έθνους. Αλλά όταν ο υπόλοιπος κόσμος φωνάζει με υποκριτικό ύφος για αυτή τη βάρβαρη απέλαση ενός τόσο αναντικατάστατου, πολιτισμικά πολύτιμου στοιχείου από τη Γερμανία, τότε δεν μπορούμε παρά να εκπλαγούμε από τα συμπεράσματα που εξάγονται από αυτό. Γιατί τότε πρέπει να είναι ευγνώμονες προς εμάς, που απελευθερώνουμε αυτούς τους υπέροχους φορείς του πολιτισμού και τους θέτουμε στη διάθεση του υπόλοιπου κόσμου!

(Γέλια.)

Σύμφωνα με τις δικές τους δηλώσεις, δεν μπορούν να βρουν ούτε έναν λόγο για να δικαιολογήσουν για ποιο λόγο αρνούνται να πάρουν αυτούς τους πολύτιμους ανθρώπους στις χώρες τους. Ούτε μπορώ να βρω έναν λόγο για τον οποίο πρέπει να επιβληθούν τα μέλη αυτής της φυλής στο γερμανικό έθνος, ενώ στα κράτη που είναι τόσο ενθουσιώδη με αυτούς τους «υπέροχους ανθρώπους», η εγκατάστασή τους θα πρέπει να απορριφθεί ξαφνικά με κάθε φανταστική δικαιολογία. Πιστεύω ότι όσο πιο γρήγορα λυθεί αυτό το πρόβλημα τόσο το καλύτερο, γιατί η Ευρώπη δεν μπορεί να ησυχάσει μέχρι να επιλυθεί το εβραϊκό ζήτημα. Μπορεί κάλλιστα να είναι δυνατόν να επιτευχθεί μια συμφωνία αργά ή γρήγορα για αυτό το πρόβλημα στην Ευρώπη, ακόμη και μεταξύ εκείνων των εθνών που διαφορετικά δεν θα συνεργάζονταν τόσο εύκολα. Ο κόσμος έχει αρκετό χώρο οικισμών. Αλλά πρέπει επιτέλους να απαλλαγούμε από την άποψη, ότι η εβραϊκή φυλή ορίστηκε από τον καλό Θεό να είναι η επωφελούμενη του σώματος και της παραγωγικής εργασίας των άλλων εθνών. Ο εβραϊσμός θα πρέπει να προσαρμοστεί σε μια υγιή εποικοδομητική δραστηριότητα όπως κάνουν τα άλλα έθνη, αλλιώς αργά ή γρήγορα θα υποκύψει σε μια κρίση ασύλληπτου μεγέθους.

(Χειροκροτήματα.)

Και θα ήθελα να πω ένα πράγμα αυτήν την ημέρα, που ίσως δεν είναι αξιομνημόνευτο μόνο για εμάς τους Γερμανούς αλλά και στους άλλους: Κατά τη διάρκεια της ζωής μου ήμουν πολύ συχνά προφήτης και συνήθως με ειρωνεύονταν γι’ αυτό. Κατά τη διάρκεια του αγώνα μου για την εξουσία, κυρίως ο εβραϊκός λαός ήταν που δέχτηκε τις προφητείες μου μόνο με γέλιο όταν είπα ότι μια μέρα θα αναλάμβανα την ηγεσία του κράτους και μαζί με αυτήν ολόκληρου του έθνους και ότι τότε, μεταξύ πολλών άλλων, θα έλυνα το εβραϊκό πρόβλημα. Πιστεύω ότι αυτό το ξεκαρδιστικό γέλιο εκείνης της εποχής του εβραϊσμού στη Γερμανία μάλλον τους έκατσε στο λαιμό.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Σήμερα θέλω να γίνω ξανά προφήτης: Εάν ο διεθνής χρηματοδοτικός εβραϊσμός εντός και εκτός Ευρώπης κατορθώσει για άλλη μια φορά να βυθίσει τα έθνη σε έναν παγκόσμιο πόλεμο, τότε το αποτέλεσμα δεν θα είναι ο μπολσεβικοποίηση της γης και συνεπώς η νίκη του εβραϊσμού, αλλά ο αφανισμός της εβραϊκής φυλής στην Ευρώπη!

(Συνεχές θυελλώδες χειροκρότημα.)

Διότι η εποχή που τα μη εβραϊκά έθνη ήταν ανυπεράσπιστα στην προπαγάνδα έχει τελειώσει! Η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία και η φασιστική Ιταλία διαθέτουν εκείνους τους θεσμούς που τους επιτρέπουν,

εάν είναι απαραίτητο, να διαφωτίσουν τον κόσμο για τη φύση ενός ζητήματος που πολλά έθνη γνωρίζουν ενστικτωδώς και το οποίο είναι μόνο επιστημονικά ασαφές.

(Φωνές: Πολύ ωραία!)

Προς το παρόν, ο εβραϊσμός σε ορισμένες χώρες ενδέχεται να υποδαυλίζει το μίσος υπό την αιγίδα ενός Τύπου, των ταινιών, της ραδιοφωνικής προπαγάνδας, του θεάτρου, της λογοτεχνίας κ.λπ., τα οποία βρίσκονται στα χέρια του. Εάν όμως αυτός ο λαός καταφέρει για άλλη μια φορά, να υποκινήσει τα εκατομμύρια των μαζών των λαών σε έναν πόλεμο που είναι εντελώς παράλογος για αυτούς και εξυπηρετεί μόνο τα συμφέροντα του εβραϊσμού, τότε θα εκφραστεί η αποτελεσματικότητα ενός διαφωτισμού, ο οποίος είχε εξαλείψει τον εβραϊσμό στη Γερμανία μέσα σε λίγα χρόνια. Τα έθνη δεν θέλουν πλέον να πεθαίνουν στο πεδίο της μάχης, ώστε αυτή η διεθνής χωρίς ρίζες φυλή να κερδίζει από την επιχείρηση ενός πολέμου…

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

…και να ικανοποιήσει τον πόθο της για εκδίκηση της Παλαιάς Διαθήκης της. Το εβραϊκό σύνθημα, «προλετάριοι όλων των χωρών, ενωθείτε!» θα νικηθεί από μια ανώτερη συνειδητοποίηση, δηλαδή: «Δημιουργικά μέλη όλων των εθνών, αναγνωρίστε τον κοινό σας εχθρό!»

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Ένας από τους ισχυρισμούς που διατυπώνονται κατά της Γερμανίας στις λεγόμενες δημοκρατίες περιλαμβάνεται και το ότι η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία είναι ένα κράτος εχθρικό προς τη θρησκεία. Θα ήθελα να κάνω την ακόλουθη επίσημη δήλωση σε όλο τον γερμανικό λαό:

1. Κανείς στη Γερμανία δεν έχει διωχθεί μέχρι τώρα για τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις, ούτε θα διωχθεί κανείς για αυτό το λόγο!

2. Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος, από τις 30 Ιανουαρίου 1933, έχει διαθέσει, μέσω των κρατικών οργάνων του, στη διάθεση και των δύο εκκλησιών τα ακόλουθα ποσά που προέκυψαν από δημόσιους φόρους: Το 1933, 130.000.000 μάρκα, το 1934, 170.000.000 μάρκα, το 1935, 250.000.000 μάρκα, το 1936, 320.000.000 μάρκα, το 1937, 400.000.000 μάρκα, το 1938, 500.000.000 μάρκα,…

(δυνατές φωνές: ακούστε! ακούστε!)

…συν περίπου 85.000.000 μάρκα ετησίως από επιχορηγήσεις από τα κρατίδια και περίπου 7.000.000 μάρκα από επιχορηγήσεις δήμων και δημοτικών ενώσεων.

Εκτός από αυτό, οι εκκλησίες είναι ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης γης

μετά το κράτος. Η αξία της γεωργικής και δασικής ιδιοκτησίας τους υπερβαίνει ένα ποσό περίπου των 10 δισεκατομμυρίων μάρκων!

(νέες φωνές: ακούστε! ακούστε!)

Τα έσοδα από τα ακίνητά τους υπολογίζονται σε πάνω από 300 εκατομμύρια ετησίως. Σε αυτά προστίθενται οι αμέτρητες δωρεές, οι κληρονομιές από διαθήκες και, κυρίως, οι έρανοι των εκκλησιαστικών συλλόγων τους.

Ομοίως, η εκκλησία στο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος είναι φορολογικά πιο προνομιούχα σε σύγκριση με διάφορες περιοχές και έχει φορολογική απαλλαγή για δωρεές, κληροδοτήματα κ.λπ. Είναι συνεπώς – για να το θέσω ήπια – θρασύτητα, όταν ιδίως οι ξένοι πολιτικοί τολμούν να μιλήσουν για εχθρότητα προς τη θρησκεία στο Τρίτο Ράιχ.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Εάν όμως, οι γερμανικές εκκλησίες θεωρούν αυτή τη θέση αφόρητη γι' αυτές, τότε το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος είναι έτοιμο ανά πάσα στιγμή να κάνει σαφή διαχωρισμό εκκλησίας και κράτους,…

(συνεχές θυελλώδες χειροκρότημα)

…όπως συμβαίνει στη Γαλλία, την Αμερική και άλλες χώρες.

(Φωνές: ακούστε! ακούστε!)

Θα ήθελα μόνο να θέσω αυτό το ερώτημα: ποια ποσά έχουν καταβάλει η Γαλλία, η Αγγλία ή η Αμερική στις εκκλησίες τους μέσω του κράτους από δημόσια κονδύλια την ίδια περίοδο;

(Φωνές: Πολύ ωραία!)

3. Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος ούτε έκλεισε καμία εκκλησία, ούτε εμπόδισε την πραγματοποίηση οποιασδήποτε λειτουργίας, ούτε επηρέασε ποτέ τη μορφή μιας εκκλησιαστικής λειτουργίας. Δεν έχει παρέμβει ούτε στη δογματική διδασκαλία ούτε στο δόγμα οποιουδήποτε θρησκεύματος. Στο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος, όμως, ο καθένας μπορεί να ευλογηθεί σύμφωνα με το δικό του τρόπο. Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος όμως, θα το ξεκαθαρίσει ανενδοίαστα σ' αυτούς τους κληρικούς, οι οποίοι αντί να είναι διάκονοι του Θεού θεωρούν σαν αποστολή τους να μιλούν προσβλητικά για το σημερινό μας Ράιχ, την οργάνωσή του ή τους ηγέτες του, ότι κανείς δεν θα ανεχτεί την καταστροφή αυτού του κράτους…

(δυνατά χειροκροτήματα)

…και ότι ένας κλήρος, που θέτει τον εαυτό του πέραν του νόμου θα κληθεί να λογοδοτήσει ενώπιον του νόμου, όπως κάθε άλλος Γερμανός πολίτης.

Πρέπει όμως να αναφερθεί εδώ, ότι υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες κληρικοί όλων των Χριστιανικών δογμάτων που εκπληρώνουν τα εκκλησιαστικά καθήκοντά τους εξίσου καλά ή μάλλον καλύτερα από τους πολιτικούς ταραχοποιούς, χωρίς ποτέ να έρχονται σε σύγκρουση με τους νόμους του κράτους. Το κράτος θεωρεί καθήκον του να τους προστατεύσει. Καθήκον του είναι να καταστρέψει τους εχθρούς του κράτους.

(Χειροκροτήματα.)

4. Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος δεν είναι ούτε σεμνότυφο ούτε δόλιο. Υπάρχουν όμως ορισμένες ηθικές αρχές, η τήρηση των οποίων είναι προς το συμφέρον της βιολογικής υγείας ενός λαού, τις οποίες επομένως δεν επιτρέπουμε να κλονιστούν. Η παιδεραστία ή η κακή συμπεριφορά κατά των παιδιών σε αυτό το κράτος τιμωρούνται με νόμο, ανεξάρτητα από το ποιος διαπράττει αυτά τα εγκλήματα.

(Χειροκροτήματα.)

Όταν, πριν από περίπου πέντε χρόνια, κάποιες ηγετικές κεφαλές του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος κρίθηκαν ένοχες για αυτά τα εγκλήματα, εκτελέστηκαν. Όταν άλλα άτομα στον δημόσιο ή στον ιδιωτικό βίο, ακόμη και ιερείς, είναι ένοχα για τέτοια αδικήματα, καταδικάζονται, σύμφωνα με το νόμο, σε ποινές φυλάκισης ή σκληρής εργασίας. Δεν μας απασχολεί αν οι ιερείς αθετήσουν τους άλλους όρκους τους, όπως την αγνότητα, κ.λπ.

(Γέλια.)

Ούτε μια λέξη για αυτό δεν έχει δημοσιευτεί ποτέ στον Τύπο μας.

Κατά τα λοιπά, αυτό το κράτος έχει παρέμβει μόνο μία φορά στην εσωτερική οργάνωση των εκκλησιών, συγκεκριμένα όταν εγώ ο ίδιος προσπάθησα το 1933 να ενώσω τις ανίσχυρες, κατακερματισμένες προτεσταντικές περιφερειακές εκκλησίες στη Γερμανία σε μια μεγάλη και ισχυρή προτεσταντική εκκλησία του Ράιχ. Αυτό απέτυχε, λόγω της εναντίωσης ορισμένων περιφερειακών επισκόπων. Κατά συνέπεια, δεν έγιναν περαιτέρω προσπάθειες· άλλωστε, δεν είναι καθήκον μας να υπερασπιστούμε την Προτεσταντική Εκκλησία ή ακόμα και να την ενισχύσουμε με βίαια μέσα μπροστά στην αντίθεση των δικών της υποστηρικτών!

(Γέλια και επιδοκιμασία.)

Αν τώρα οι ξένες χώρες και συγκεκριμένοι δημοκράτες πολιτικοί υποστηρίζουν τόσο πολύ κάποιους μεμονωμένους Γερμανούς κληρικούς,

τότε αυτό γίνεται μόνο για πολιτικούς λόγους, γιατί αυτοί οι ίδιοι πολιτικοί σιωπούσαν όταν εκατοντάδες χιλιάδες ιερείς σφαγιάστηκαν ή κάηκαν στη Ρωσία. Έμειναν σιωπηλοί όταν δεκάδες χιλιάδες ιερείς και μοναχές στην Ισπανία σφαγιάστηκαν με τον πιο κτηνώδη τρόπο ή παραδόθηκαν στη φωτιά ενώ ήταν ακόμα ζωντανοί. Δεν μπορούσαν, και δεν μπορούν, να αρνηθούν αυτά τα γεγονότα, ότι σιωπούσαν και σιωπούν και τώρα, ενώ – πρέπει να το αναφέρω στους δημοκρατικούς πολιτικούς – πολυάριθμοι εθνικοσοσιαλιστές και φασίστες εθελοντές έθεσαν τον εαυτό τους στη διάθεση του στρατηγού Φράνκο σαν απάντηση σε αυτές τις σφαγές για να τον βοηθήσουν στις προσπάθειές του να αποτρέψει να εξαπλωθεί στην Ευρώπη και στο μεγαλύτερο μέρος του πολιτισμένου κόσμου η μπολσεβιστική δίψα για αίμα.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Γιατί αυτό που έκανε τη Γερμανία να πάρει μέρος σε αυτόν τον αγώνα της εθνικιστικής Ισπανίας ενάντια στους μπολσεβίκους καταστροφείς της ήταν το ενδιαφέρον της για τον ευρωπαϊκό πολιτισμό και τον αληθινό πολιτισμό. Είναι ένα θλιβερό σημάδι της νοοτροπίας που επικρατεί σε διάφορες χώρες που δεν μπορούν να φανταστούν ότι ένα τέτοιο βήμα έγινε για καθαρά ανιδιοτελείς λόγους.

(Φωνές: Πολύ ωραία!)

Αλλά η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία συμμετείχε στην εξέγερση του στρατηγού Φράνκο μόνο από τη διακαή επιθυμία να καταφέρει να σώσει τη χώρα του από έναν κίνδυνο που κάποτε είχε απειλήσει να καταπιεί την ίδια τη Γερμανία.

Επομένως, δεν μπορεί να είναι η συμπάθεια ή η συμπόνια για τους διωκόμενους δούλους του Θεού που κινητοποιεί το ενδιαφέρον των δημοκρατικών πολιτών για μερικούς ιερείς στη Γερμανία που έχουν έρθει σε σύγκρουση με το νόμο, αλλά μάλλον αυτοί τους ενδιαφέρουν μόνο σαν Γερμανοί εχθροί του κράτους.

(Φωνές: Πολύ σωστά!)

Εδώ όμως μπορούν να σημειώσουν ένα πράγμα: τον Γερμανό ιερέα σαν δούλο του Θεού θα τον προστατέψουμε, τον ιερέα σαν πολιτικό εχθρό του γερμανικού Ράιχ, θα τον εξοντώσουμε!

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Πιστεύουμε ότι αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να αποτραπεί μια κατάσταση, η οποία – όπως έχει αποδείξει η εμπειρία στην Ισπανία – θα μπορούσε πολύ εύκολα να κλιμακωθεί σε μια αντιπαράθεση απρόβλεπτων διαστάσεων.

Θα ήθελα να διευκρινίσω τα εξής σχετικά με αυτό το θέμα: Προφανώς, ορισμένοι κύκλοι στο εξωτερικό είναι διαποτισμένοι με την

πεποίθηση ότι η ειλικρινής έκφραση συμπάθειας για ορισμένα στοιχεία που έχουν έρθει σε σύγκρουση με το νόμο στη Γερμανία θα μπορούσε να επιφέρει βελτίωση της κατάστασής τους.

(Γέλια.)

Ίσως έχουν την ελπίδα ότι θα μπορέσουν να τρομοκρατήσουν την ηγεσία του γερμανικού κράτους υπό αυτή την έννοια χρησιμοποιώντας ορισμένες μεθόδους άσκησης επιρροής μέσω των μέσων ενημέρωσης. Αυτή η εκτίμηση βασίζεται σε μια βαθιά πλάνη.

(Πάλι γέλια.)

Στην υποστήριξη ορισμένων ατόμων από το εξωτερικό, οι οποίοι στρέφονται κατά του κράτους βλέπουμε την τελική επιβεβαίωση του προδοτικού τους χαρακτήρα!

(Επιδοκιμασία.)

Διότι η απλή αντιπολίτευση σε ένα καθεστώς δεν έχει κερδίσει ποτέ τη συμπάθεια από αυτές τις δημοκρατίες στο εξωτερικό και ούτε η δίωξη ή η τιμωρία ενός τέτοιου πολιτικού κακοποιού. Γιατί πότε υπήρξε ισχυρότερη αντιπολίτευση στη Γερμανία από την εθνικοσοσιαλιστική; Ποτέ δεν υπήρξε μια αντιπολίτευση που να καταπιέστηκε με παρόμοια μέσα, να διώχθηκε και να κυνηγήθηκε όπως εκείνη του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος. Πάνω από όλα, προς τιμήν μας, μπορούμε να δηλώσουμε, ότι γι' αυτόν τον λόγο δεν είχαμε ποτέ την συμπάθεια ή την υποστήριξη μιας τέτοιας ξένης δύναμης.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Αυτή η υποστήριξη φαίνεται να προορίζεται μόνο για εκείνους που σκοπεύουν να καταστρέψουν το Εθνικοσοσιαλιστικό Ράιχ. Επομένως, στα μάτια μας, η επίδειξη μιας τέτοιας υποστήριξης θα υποδείκνυε την αναγκαιότητα της ενίσχυσης των μέτρων που είχαν ληφθεί προηγουμένως για κάθε τέτοια περίπτωση.

(Ξανά χειροκροτήματα.)

Λαμβάνοντας υπόψη τους κινδύνους που μας απειλούν, αισθάνομαι τώρα πολύ τυχερός που βρήκα στην Ευρώπη και εκτός Ευρώπης κράτη, τα οποία, όπως και ο γερμανικός λαός, πρέπει να δώσουν τους σκληρότερους αγώνες για να διατηρήσουν την ύπαρξή τους: Αναφέρομαι στην Ιταλία και την Ιαπωνία. Στον σημερινό δυτικό κόσμο, υπάρχουν οι Ιταλοί σαν απόγονοι της αρχαίας Ρώμης, και εμείς οι Γερμανοί, σαν απόγονοι των γερμανικών λαών εκείνης της εποχής, είμαστε οι παλαιότεροι και οι σχέσεις μεταξύ μας φτάνουν πολύ πίσω από ό, τι εκείνες μεταξύ άλλων εθνών. Στην ομιλία μου στο Παλάτσο

Βενέτσια στη Ρώμη με αφορμή την επίσκεψή μου στην Ιταλία, επεσήμανα ότι ήταν πράγματι μια συμφορά, που το ισχυρότερο πολιτισμένο έθνος του αρχαίου κόσμου και το νέο έθνος ενός νέου σχηματιζόμενου κόσμου, λόγω της απουσίας μιας φυσικής διαχωριστικής γραμμής και υπό την επίδραση πολλών άλλων περιστάσεων, έπρεπε να εμπλακούν υπό όρους σε αιώνες άκαρπων συγκρούσεων. Από αυτή τη χιλιετή επαφή προέκυψε μόνο μια κοινότητα, η οποία όχι μόνο έχει τις ρίζες της στους αμέτρητους δεσμούς αίματος, αλλά ανέπτυξε και μια αδιαμφισβήτητη ιστορική και πολιτιστική σημασία.

Το τι οφείλουν οι γερμανικοί λαοί στον αρχαίο κόσμο όσον αφορά την οργάνωση του κράτους και, κατά συνέπεια, την εθνική του ανάπτυξη, καθώς και στον τομέα του πολιτισμού γενικότερα, δεν μπορεί να εκτιμηθεί λεπτομερώς αλλά στο σύνολό του είναι τεράστιο. Από τότε έχουν περάσει σχεδόν δύο χιλιετίες. Και εμείς τώρα, έχουμε κάνει τη δική μας άφθονη συνεισφορά στον πολιτισμό. Όμως διατηρούσαμε πάντα στενούς πνευματικούς δεσμούς με τον ιταλικό λαό και με το πολιτιστικό και ιστορικό παρελθόν του. Ο 19ος αιώνας έφερε μια εκπληκτικά παρόμοια διαδικασία ενοποίησης του κράτους. Οι γερμανικές φυλές ενώθηκαν στο γερμανικό Ράιχ, τα ιταλικά κράτη στο Βασίλειο της Ιταλίας. Το ίδιο έτος, το 1866, η μοίρα είχε κάνει τους δύο λαούς ακόμη και να πολεμούν μεταξύ τους για την αναδιοργάνωση του κράτους τους.

Σήμερα βιώνουμε για δεύτερη φορά αυτήν την παρόμοια εξέλιξη. Ένας άνθρωπος εξαιρετικής ιστορικής σημασίας ήταν ο πρώτος που ανέλαβε να αντιτάξει μια νέα ιδέα στις δημοκρατικές αντιλήψεις που είχαν γίνει στείρες στον λαό του και να οδηγήσει αυτήν την ιδέα στη νίκη μέσα σε λίγα χρόνια. Είναι δύσκολο να εκτιμηθεί η σημασία του φασισμού για την Ιταλία. Αυτό που έκανε ο φασισμός για τη διατήρηση του ανθρώπινου πολιτισμού είναι ακόμα ανυπολόγιστο. Ποιος δεν συνθλίβεται όταν περπατάει στη Ρώμη ή τη Φλωρεντία από τη σκέψη της τύχης που θα είχαν αυτά τα μοναδικά τεκμήρια της ανθρώπινης τέχνης και του πολιτισμού εάν ο Μουσολίνι και το φασιστικό κίνημά του δεν είχαν καταφέρει να σώσουν την Ιταλία από τον μπολσεβικισμό!

(Θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Η Γερμανία αντιμετώπισε τον ίδιο κίνδυνο. Εδώ ο εθνικοσοσιαλισμός πέτυχε το θαύμα της σωτηρίας.

Σε αυτά τα δύο κράτη προσκολλάται τώρα η πίστη σε μια νέα αναγέννηση της εποχής μας στη νοητική φαντασία αναρίθμητων ανθρώπων όλων των φυλών. Η αλληλεγγύη μεταξύ αυτών των δύο καθεστώτων αντιπροσωπεύει πολλά περισσότερα από ένα απλό, ιδιοτελές συμφέρον σκοπιμοτήτων. Σε αυτήν την αλληλεγγύη βασίζεται η σωτηρία της Ευρώπης από τον επικείμενο μπολσεβικικό αφανισμό. Όταν η Ιταλία έδινε τον ηρωικό της αγώνα για το δικαίωμα της ύπαρξής της στην Αβησσυνία, η Γερμανία στάθηκε στο πλευρό της

σαν φίλη. Το 1938 η φασιστική Ιταλία ξεπλήρωσε αυτή τη φιλία σε μεγάλο βαθμό.

Μακάρι κανείς στον κόσμο να μην αμφιβάλλει για την απόφαση που πήρε η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, απέναντι σε αυτόν τον φίλο. Προς το συμφέρον της ειρήνης, ας μην υπάρχει καμία αμφιβολία ότι, εάν οποιαδήποτε δύναμη ξεκινήσει εχθροπραξίες εναντίον της Ιταλίας, για οποιονδήποτε λόγο, αυτό θα καλέσει αυτόματα τη Γερμανία στο πλευρό του φίλου της.

(Δυνατά θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Πάνω απ’ όλα κανείς δεν πρέπει να λαμβάνει υπόψη τις λάθος συμβουλές από εκείνους, που ξεφυτρώνουν στις διάφορες χώρες σαν απομονωμένοι, αδύναμοι αστοί, που αδυνατούν να κατανοήσουν ότι στη ζωή των εθνών, η σοφία δεν συνεπάγεται δειλία, αλλά θάρρος και τιμή.

(Χειροκροτήματα.)

Όσον αφορά την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, γνωρίζει πολύ καλά, ποια θα ήταν η μοίρα που θα την περίμενε, αν ποτέ μια διεθνής δύναμη, όποιο κι αν είναι το κίνητρό της, θα κατάφερνε ποτέ να ανατρέψει τη φασιστική Ιταλία.

Συνειδητοποιούμε τις συνέπειες που θα ακολουθούσαν σε ένα τέτοιο γεγονός και τις κοιτάμε ψυχρά στα μάτια.

(Ξανά δυνατά χειροκροτήματα.)

Η μοίρα της Πρωσίας από το 1805 έως το 1806 δεν θα επαναληφθεί για δεύτερη φορά στη γερμανική ιστορία. Οι αδύναμοι, που ήταν οι σύμβουλοι του βασιλιά της Πρωσίας το 1805, δεν θα ερωτηθούν στη σημερινή Γερμανία. Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος αναγνωρίζει τον κίνδυνο και είναι αποφασισμένο να προετοιμαστεί για την άμυνά του.

(Πολύ καλά!)

Γνωρίζω ότι όχι μόνο οι δικές μας ένοπλες δυνάμεις μας μπορούν να ανταποκριθούν στις υψηλότερες στρατιωτικές απαιτήσεις, αλλά και η στρατιωτική δύναμη της Ιταλίας.

Διότι όπως ο σημερινός γερμανικός στρατός δεν μπορεί να κριθεί με το πρότυπο του παλιού ομοσπονδιακού στρατού της εποχής του 1848, έτσι είναι και αδύνατη να γίνει οποιαδήποτε αξιολόγηση της σύγχρονης φασιστικής Ιταλίας με τα πρότυπα των ημερών που το ιταλικό κράτος δεν ήταν ακόμη ενωμένο. Μόνο ένας υστερικός, ανεπίδεκτος, αγενής και εξαιρετικά κακόβουλος Τύπος μπορεί να ξεχάσει σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα, ότι μόλις πριν από μερικά χρόνια γελοιοποιήθηκε για τις προφητείες του σχετικά με το πιθανό αποτέλεσμα της ιταλικής εκστρατείας στην Αβησσυνία όπως τώρα και

πάλι με την εκτίμησή του για τις εθνικές δυνάμεις του Φράνκο στην ισπανική εκστρατεία.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Οι άνδρες γράφουν την ιστορία. Σφυρηλατούν όμως και τα όργανα που είναι κατάλληλα για την διαμόρφωση της ιστορίας και, πάνω απ' όλα, τους δίνουν την πινελιά τους. Οι μεγάλοι άνδρες όμως είναι οι ίδιοι απλώς η ισχυρότερη, πιο συγκεντρωμένη έκφραση ενός έθνους. Η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία και η φασιστική Ιταλία είναι αρκετά ισχυρές για να διασφαλίσουν την ειρήνη ενάντια σε όλους ή να τερματίσουν αποφασιστικά και με επιτυχία κάθε σύγκρουση που ξέσπασε επιπόλαια από ανεύθυνες δυνάμεις!

Αυτό δεν σημαίνει ότι εμείς οι Γερμανοί – όπως γράφεται κάθε μέρα σε έναν ανεύθυνο Τύπο – θέλουμε έναν πόλεμο, σημαίνει απλώς ότι εμείς…

1. …καταλαβαίνουμε ότι και άλλα έθνη επιθυμούν να εξασφαλίσουν το μερίδιό τους στον παγκόσμιο πλούτο, το οποίο τους οφείλεται λόγω του αριθμού τους, του θάρρους και της αξίας τους,…

(δυνατά χειροκροτήματα)

…και ότι εμείς…

2. …σε αναγνώριση αυτών των δικαιωμάτων, είμαστε αποφασισμένοι να παρέχουμε κοινή υποστήριξη στα κοινά συμφέροντα.

(Ξανά δυνατά χειροκροτήματα.)

Πάνω απ' όλα όμως, ότι μπροστά στις απειλές εκβιασμού σε καμία περίπτωση δεν θα υποχωρήσουμε!

(Ξανά θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Έτσι και η σχέση μας με την Ιαπωνία καθορίζεται από την αναγνώριση της ανάγκης να σταματήσουμε, και είμαστε αποφασισμένοι να κάνουμε, το κύμα της απειλούμενης μπολσεβικοποίησης ενός κόσμου που έχει τυφλωθεί, με όλη μας την αποφασιστικότητα. Η Συνθήκη κατά της Κομιντέρν θα γίνει ίσως κάποτε το σημείο αποκρυστάλλωσης μιας ομάδας δυνάμεων της οποίας ο απώτερος σκοπός δεν είναι άλλος από την εξάλειψη της απειλής για την ειρήνη και τον πολιτισμό του κόσμου που υποκινείται από ένα σατανικό φαινόμενο.

Το ιαπωνικό έθνος, το οποίο τα τελευταία δύο χρόνια μας έδωσε τόσα πολλά παραδείγματα λαμπρού ηρωισμού, είναι χωρίς αμφιβολία ένας ξιφομάχος στην υπηρεσία του ανθρώπινου πολιτισμού στην άλλη άκρη του κόσμου. Η κατάρρευσή του δεν θα ωφελήσει τα πολιτισμένα έθνη της Ευρώπης ή άλλων περιοχών του κόσμου, αλλά θα οδηγούσε μόνο στον βέβαιο θρίαμβο του μπολσεβικισμού στην Άπω Ανατολή. Εκτός από τον διεθνή εβραϊσμό, ο οποίος επιθυμεί αυτήν την εξέλιξη,

κανένας λαός στον κόσμο δεν μπορεί να επιθυμεί μια τέτοια εξέλιξη.

(Δυνατή επιδοκιμασία.)

Οι τεράστιες προσπάθειες που καταβλήθηκαν πέρυσι έφτασαν στο τέλος τους με ειρηνικά μέσα και θα προσθέσουμε στις ευχαριστίες μας τον Μουσολίνι την ανεπιφύλακτη έκφραση ευγνωμοσύνης μας και σε δύο άλλους πολιτικούς που κατά τις κρίσιμες ώρες έδωσαν μεγαλύτερη αξία στην ειρήνη παρά στη διατήρηση μιας αδικίας. Η Γερμανία δεν έχει εδαφικές αξιώσεις κατά της Αγγλίας και της Γαλλίας, εκτός από την επιστροφή των αποικιών μας.

Όσο περισσότερο η επίλυση αυτού του ζητήματος θα βοηθούσε σημαντικά στην ειρήνευση του κόσμου, τόσο λιγότερο είναι πρόβλημα, που από μόνο του θα μπορούσε να προκαλέσει στρατιωτική σύγκρουση. Εάν σήμερα υπάρχουν εντάσεις στην Ευρώπη, αυτό οφείλεται κατά κύριο λόγο στην ανεύθυνη δραστηριότητα ενός αδίστακτου Τύπου που σχεδόν δεν αφήνει να περάσει μια μέρα χωρίς να διαταράσσει τη γαλήνη της ανθρωπότητας μέσω ανησυχητικών ειδήσεων που είναι τόσο ηλίθιες όσο και ψεύτικες. Τα διάφορα θεσμικά όργανα που τους επιτρέπεται να δηλητηριάζουν τις διεθνείς πηγές μπορούν να θεωρηθούν μόνο σαν εγκληματίες. Τον τελευταίο καιρό έχουν γίνει προσπάθειες να χρησιμοποιηθεί και το ραδιόφωνο για να εξυπηρετήσει αυτή τη διεθνή υποκίνηση.

Θα ήθελα να κάνω μια προειδοποίηση εδώ: εάν οι ραδιοφωνικές εκπομπές από ορισμένες χώρες στη Γερμανία δεν σταματήσουν, θα τις απαντήσουμε σύντομα.

(Φωνές επιδοκιμασίας και μπράβο!)

Ας ελπίσουμε τότε ότι οι πολιτικοί αυτών των χωρών δεν θα τολμήσουν να με πλησιάσουν με την ειλικρινή επιθυμία να αποκαταστήσουν τις φυσιολογικές σχέσεις μεταξύ των κρατών μας.

(Γέλια.)

Διότι εξακολουθώ να πιστεύω ότι η διαφωτιστική μας εκστρατεία θα είναι πολύ πιο αποτελεσματική από την εκστρατεία των ψεμάτων που υποκινούνται από αυτή την εβραϊκή υποκίνηση των εθνών.

Ακόμα και η ανακοίνωση των αμερικανικών κινηματογραφικών εταιρειών ότι θα γυρίσουν αντιναζιστικές, δηλαδή αντιγερμανικές ταινίες, μπορεί στην καλύτερη περίπτωση να μας ωθήσει στο μέλλον σε μια γερμανική παραγωγή αντισημιτικών ταινιών.

(Πολύ ωραία! – Χειροκροτήματα.)

Και εδώ, οι αντίπαλοί μας δεν πρέπει έχουν αυταπάτες ως προς την απότελεσματικότητά μας. Θα υπάρξουν πάρα πολλά κράτη και λαοί που θα δείξουν μεγάλη κατανόηση σε μια τέτοια συμπληρωματική δια-

φώτιση για ένα τόσο σημαντικό θέμα!

(Γέλια και χειροκροτήματα.)

Πιστεύουμε ότι εάν ήταν δυνατό να σταματήσει ο εβραϊκός διεθνής Τύπος και το προπαγανδιστικό μίσος, η κατανόηση μεταξύ των εθνών θα εδραιωνόταν πολύ γρήγορα.

(Πολύ σωστά!)

Μόνο αυτά είναι τα στοιχεία που συνεχίζουν να ελπίζουν σε πόλεμο. Αλλά πιστεύω σε μια μακρά ειρήνη!

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Διότι, ποια αντικρουόμενα συμφέροντα υπάρχουν, για παράδειγμα, μεταξύ Αγγλίας και Γερμανίας; Έχω δηλώσει αρκετά συχνά, ότι δεν υπάρχει κανένας Γερμανός και, κυρίως, κανένας εθνικοσοσιαλιστής, ο οποίος ακόμη και στα όνειρά του να έχει την πρόθεση να προκαλέσει στην Αγγλική Αυτοκρατορία οποιαδήποτε δυσκολία. Και ακούμε επίσης φωνές από την Αγγλία, λογικών και ήρεμα σκεπτόμενων ανθρώπων που εκφράζουν παρόμοια στάση έναντι της Γερμανίας. Θα ήταν ευλογία για ολόκληρο τον κόσμο εάν μπορούσε να δημιουργηθεί αμοιβαία εμπιστοσύνη και συνεργασία μεταξύ των δύο λαών. Το ίδιο ισχύει και για τις σχέσεις μας με τη Γαλλία.

Αυτές τις μέρες γιορτάσαμε την πέμπτη επέτειο από τη σύναψη του συμφώνου μη επίθεσης με την Πολωνία. Δεν μπορεί να υπάρξει καμία διαφορά απόψεων σήμερα μεταξύ των αληθινών φίλων της ειρήνης όσον αφορά την αξία αυτής της συμφωνίας. Αρκεί να αναρωτηθεί κανείς πού θα είχε φτάσει η Ευρώπη αν αυτή η πραγματικά λυτρωτική συμφωνία δεν είχε συναφθεί πριν από 5 χρόνια. Ο σπουδαίος Πολωνός στρατάρχης και πατριώτης προσέφερε στο λαό του μια τόσο μεγάλη υπηρεσία όσο η ηγεσία του εθνικοσοσιαλιστικού κράτους στο γερμανικό. Ακόμη και κατά τη διάρκεια των τεταμένων μηνών πέρυσι, η γερμανο-πολωνική φιλία έγινε ένας καθησυχαστικός παράγοντας στην κατά τα άλλα προβληματική ευρωπαϊκή πολιτική ζωή.

Οι σχέσεις μας με την Ουγγαρία βασίζονται σε μια μακροχρόνια φιλία, σε κοινά συμφέροντα και σε μια παραδοσιακή αμοιβαία εκτίμηση. Η Γερμανία ανέλαβε με χαρά να συμβάλει στην αποκατάσταση των αδικιών που προκλήθηκαν κάποτε στην Ουγγαρία.

Ένα κράτος το οποίο μετά τον Μεγάλο Πόλεμο προσελκύει όλο και περισσότερο την προσοχή του λαού μας είναι η Γιουγκοσλαβία. Ο σεβασμός που ένιωθαν κάποτε οι Γερμανοί στρατιώτες για αυτόν τον γενναίο λαό έχει έκτοτε βαθύνει και έχει εξελιχθεί σε μια ειλικρινή φιλία. Οι οικονομικές μας σχέσεις με αυτήν τη χώρα βρίσκονται σε συνεχή ανάπτυξη και επέκταση, όπως συμβαίνει με τις φιλικές χώρες της Βουλγαρίας, της Ελλάδας, της Ρουμανίας, και της Τουρκίας. Ο ουσιαστικός λόγος για αυτό βρίσκεται στις φυσικές συνθήκες που επι-

τρέπουν σε αυτές τις χώρες και τη Γερμανία να συμπληρώνουν μεταξύ τους τα οικονομικά συστήματα.

Η Γερμανία είναι ευτυχισμένη σήμερα που μπορεί να έχει ειρηνικά σύνορα στα δυτικά, νότια και βόρεια.

Οι σχέσεις μας με τα κράτη της Δύσης και του Βορρά, δηλαδή την Ελβετία, το Βέλγιο, την Ολλανδία, τη Δανία, τη Νορβηγία, τη Σουηδία, τη Φινλανδία και τα κράτη της Βαλτικής, γίνονται όλο και πιο ικανοποιητικές με την αυξανόμενη τάση αυτών των χωρών να απομακρυνθούν από ορισμένα άρθρα του Συμφώνου της Κοινωνίας των Εθνών που συνεπάγονται κίνδυνο πολέμου. Κανείς δεν μπορεί να εκτιμήσει την ύπαρξη πραγματικά φιλικών ουδέτερων κρατών στα σύνορα του Ράιχ, όσο η Γερμανία. Μακάρι και η Τσεχοσλοβακία να επιτύχει στην αναζήτησή της για εσωτερική ειρήνη και αποκατάσταση του νόμου και της τάξης, έτσι ώστε να αποτραπεί η επανάληψη της εποχής του πρώην προέδρου Δρ. Μπένες.

Η ένταξη της Ουγγαρίας και του Μαντσουκούο στο σύμφωνο κατά της Κομιντέρν είναι ένα ευπρόσδεκτο σύμπτωμα της εδραίωσης της παγκόσμιας αντίστασης ενάντια στην εβραϊκή-διεθνή-μπολσεβικιστική απειλή για τους λαούς του κόσμου.

Οι σχέσεις του γερμανικού Ράιχ με τις χώρες της Νότιας Αμερικής είναι ικανοποιητικές και οι οικονομικές σχέσεις με αυτές συνεχίζουν να διευρύνονται.

Οι σχέσεις μας με την Βορειοαμερικανική Ένωση πάσχει από μια εκστρατεία δυσφήμησης, η οποία, με το πρόσχημα ότι η Γερμανία απειλεί την αμερικανική ανεξαρτησία ή ελευθερία, που εξυπηρετεί προφανή πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα, επιδιώκει να υποκινήσει το μίσος μιας ολόκληρης ηπείρου εναντίον των ευρωπαϊκών κρατών που έχουν εθνική κυβέρνηση. Όλοι πιστεύουμε, όμως, ότι αυτό δεν αντικατοπτρίζει τη θέληση εκατομμυρίων Αμερικανών πολιτών, οι οποίοι, παρά τα όσα λέγονται περί του αντιθέτου από τη γιγαντιαία εβραϊκή καπιταλιστική προπαγάνδα μέσω του Τύπου, του ραδιοφώνου και των ταινιών, δεν μπορούν να μην αντιληφθούν ότι δεν υπάρχει ούτε μια λέξη αλήθειας σε όλους αυτούς τους ισχυρισμούς.

(Επιδοκιμασία.)

Όπως και με όλες τις άλλες χώρες, η Γερμανία επιθυμεί ειρήνη και φιλία και με την Αμερική. Απέχει από κάθε παρέμβαση στις αμερικανικές υποθέσεις, αλλά απορρίπτει επίσης αποφασιστικά οποιαδήποτε Αμερικανική παρέμβαση στις γερμανικές υποθέσεις.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Το αν η Γερμανία διατηρεί οικονομικές σχέσεις και διεξάγει συναλλαγές με τα κράτη της Νότιας ή της Κεντρικής Αμερικής, για παράδειγμα, δεν είναι δουλειά κανενός παρά μόνο αυτών των κρατών και δική μας.

(Θυελλώδεις επευφημίες.)

Η Γερμανία είναι επίσης ένα κυρίαρχο και μεγάλο Ράιχ και δεν υπόκειται στην εποπτεία των Αμερικανών πολιτικών.

(Χειροκροτήματα.)

Εξάλλου, πιστεύω ότι όλα τα κράτη σήμερα έχουν να λύσουν τόσα πολλά εσωτερικά προβλήματα, που θα ήταν ένα μεγάλο ευτύχημα για ένα έθνος, αν οι υπεύθυνοι πολιτικοί ασχολιόντουσαν μόνο με τις δικές τους υποθέσεις.

(Πολύ σωστά!)

Όσον αφορά τη Γερμανία, γνωρίζω από τη δική μου εμπειρία, ότι τα καθήκοντα που έχουν διατυπωθεί είναι τόσο μεγάλα, που ξεπερνούν σχεδόν την ικανότητα ενός ατόμου για διορατικότητα και συντονισμένη δράση. Μπορώ λοιπόν να σας διαβεβαιώσω, τόσο εκ μέρους μου όσο και εκ μέρους των συνεργατών μου, ότι βλέπουμε σαν καθήκον της ζωής μας αποκλειστικά τη φροντίδα και την διατήρηση του έθνους και του Ράιχ μας τα οποία και τα δύο μπορούν να ανατρέξουν σε μια ένδοξη ιστορία που χρονολογείται χιλιάδες χρόνια πίσω.

Βουλευτές μου! Άνδρες του πρώτου Ράιχσταγκ της Μεγάλης Γερμανίας! Ολοκληρώνοντας σήμερα τις δηλώσεις μου σε εσάς, το βλέμμα μου στρέφεται για άλλη μια φορά πίσω στα χρόνια του αγώνα και της εκπλήρωσής του που βρίσκονται πίσω μας. Για τους περισσότερους σημαίνουν το νόημα και το περιεχόμενο του συνόλου της ύπαρξης.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Γνωρίζουμε ότι στο έθνος μας και άρα στην ίδια μας η ζωή δεν μπορούν πλέον να χρεωθούν με τίποτα μεγαλύτερο. Καταφέραμε χωρίς αιματοχυσίες, να δημιουργήσουμε το μεγάλο Ράιχ του γερμανικού έθνους. Παρ’ όλα αυτά όμως ας μην ξεχνάμε, ότι αυτή η διαδικασία σήμαινε οδυνηρές θυσίες για μερικούς από εμάς. Έπρεπε να απαλλαγούμε από πολλές αγαπημένες παραδόσεις, μερικές αγαπημένες αναμνήσεις και σύμβολα. Οι δομές των κρατιδίων έχουν διαγραφεί, οι σημαίες τους έχουν αποσυρθεί, οι παραδόσεις τους έχουν χάσει τη σημασία τους. Ωστόσο, μπορεί να είναι παρηγορητικό για αυτούς τους ανθρώπους ότι καμία γενιά που έχει εμπλακεί στην εποικοδομητική διαδικασία της ιστορίας μας δεν έχει γλιτώσει από παρόμοιες οδυνηρές εμπειρίες. Από τότε που οι πρώτοι Γερμανοί δούκες μοχθούσαν να δημιουργήσουν από τις άγριες φυλές μια ανώτερη ενοποίηση, αυτή η προσπάθειά τους έπρεπε να εξαλείψει θεσμούς που έγιναν αγαπητοί, αγαπημένες αναμνήσεις, πολλές ανδροπρεπείς δεσμεύσεις αφοσίωσης, και ούτω καθεξής.

Αυτή η διαδικασία διήρκεσε σχεδόν 2.000 χρόνια, προτού οι διάσπα-

ρτες φυλές γίνουν ένας λαός και αναρίθμητες χώρες και κράτη γίνουν ένα Ράιχ. Τώρα αυτή η διαδικασία ανάπτυξης του γερμανικού έθνους μπορεί να θεωρηθεί ουσιαστικά ολοκληρωμένη. Με αυτόν τον τρόπο, το Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ ενσωματώνει τώρα ολόκληρο τον αγώνα ύπαρξης του λαού μας για 2.000 χρόνια.

Όπως ρέουν μέσα σ' αυτό όλα τα ρέματα του γερμανικού αίματος, έτσι σ' αυτό ρέουν και όλες οι παραδόσεις του παρελθόντος, τα σύμβολα και τα πρότυπά τους και πάνω απ' όλα όμως όλοι οι σπουδαίοι άνδρες, για τους οποίους ο γερμανικός λαός κάποτε είχε λόγο να είναι υπερήφανος.

Διότι σε όποιο στρατόπεδο και αν βρίσκονταν στην εποχή τους, οι τολμηροί δούκες και οι μεγάλοι βασιλιάδες, οι στρατηγοί και οι ισχυροί αυτοκράτορες, και γύρω τους τα φωτισμένα μυαλά και οι ήρωες του παρελθόντος, ήταν όλοι τους μόνο εργαλεία της Θείας Πρόνοιας στη διαδικασία της δημιουργίας ενός έθνους. Αγκαλιάζοντάς τους με ευγνωμοσύνη σε αυτό το Μεγάλο Ράιχ, μας αποκαλύπτεται ο ένδοξος πλούτος της γερμανικής ιστορίας. Ας ευχαριστήσουμε τον Παντοδύναμο Θεό που χάρισε στη γενιά μας και σε εμάς τη μεγάλη ευλογία να βιώσουμε αυτήν την περίοδο της ιστορίας και αυτήν την ώρα.

(Δυνατά, συνεχόμενα χειροκροτήματα. Οι βουλευτές σηκώνονται όρθιοι. Δυνατές φωνές «Ζήτω η Νίκη!» Ξανά χειροκροτήματα.)

Πρόεδρος Γκέρινγκ: Αρχηγέ μου! Σε μία από τις πιο ισχυρές ομιλίες σας, μας βάλατε ένα βάρος που μας ξεπερνά τα τελευταία έξι χρόνια και μας δείξατε το τεράστιο θαύμα που έκανε η Γερμανία. Το μεγάλο γεγονός, η ισχυρή κοσμοθεωρία που αναπτύξατε εδώ μπροστά στους άνδρες του γερμανικού Ράιχσταγκ μας δίνει δύναμη για το μέλλον που καθορίσατε για τη Γερμανία. Όπως είπατε και εσείς, το 1938 ξεχωρίζει σαν το πιο ισχυρό από αυτά τα έξι χρόνια. Δημιούργησε την Μεγάλη Γερμανία, την επιστροφή στην πατρίδα της Αυστρίας, την επιστροφή στην πατρίδα των Γερμανών μας της Σουδητίας. Αυτό επιτεύχθηκε, Αρχηγέ μου, με τη δική σας αποφασιστική θέληση, με την ιδιοφυία σας, αλλά και, επιτρέψτε μου να πω, με την αφοσίωση του κινήματος, με την πίστη της Βέρμαχτ και πάνω απ' όλα με την τυφλή πίστη του γερμανικού λαού. Τώρα έχει εκπληρωθεί, και σήμερα στέκεται μπροστά σας για πρώτη φορά το νέο Ράιχσταγκ του λαού και του Ράιχ της Μεγάλης Γερμανίας. Είμαστε οι εκπρόσωποι του λαού, διορισμένοι από εσάς και εκλεγμένοι από τον λαό, και ως εκ τούτου, Αρχηγέ μου, καλούμαστε όσο κανένας άλλος να σας ευχαριστήσουμε για όλα όσα κάνατε, αλλά κυρίως να ευχαριστήσουμε τον Παντοδύναμο που σας έστειλε και σας έδωσε σε εμάς τους Γερμανούς. Μας δώσατε κάποτε, Αρχηγέ μου την ελπίδα στο σκοτάδι της νύχτας, για να βγούμε από αυτή τη νύχτα στο φως και στη νίκη. Τότε, Αρχηγέ μου, μας δώσατε τη δύναμη να νικήσουμε και την επιμονή να αντέξουμε σε όλες τις εποχές και για το μέλλον. Μας έχετε αποτυπώσει σε εμάς και στο λαό, την πεποίθηση ότι ο λαός μας πρέπει να είναι αιώνιος.

Εδώ είναι οι πιστοί σας οπαδοί, Αρχηγέ μου, όλοι, και οι περισσότεροι από εμάς εδώ ήμασταν μαζί σας για μια δεκαετία και περισσότερο. Εδώ είναι οι πρώτοι συνεργάτες σας, Αρχηγέ μου, και όλοι τους έχουν την ίδια θέληση να παραμείνουν πιστοί σε εσάς, να προχωρήσουν μαζί σας στο μέλλον, να είναι διαποτισμένοι από τη θέληση να σας ακολουθήσουν τυφλά μέχρι το τέλος, μέχρι τη νίκη του μεγάλου γερμανικού λαού μας.

Εσείς, Αρχηγέ μου, μας έχετε οδηγήσει σε ασύλληπτες επιτυχίες. Κάνατε τη ζωή μας σπουδαία και αξίζει να τη ζήσουμε και να δοξάζουμε ξανά. Δημιουργήσατε την Μεγάλη Γερμανία. Πόσο αδύναμα είναι όλα τα λόγια της ευγνωμοσύνης. Αρχηγέ μου, δεν μπορούμε να σας εκφράσουμε τις ευχαριστίες μας με λόγια. Αν τώρα, Αρχηγέ μου, εκφράζουμε προς εσάς ζητωκραυγές, τότε σε αυτές τις ζητωκραυγές βρίσκονται όλα όσα νιώθουμε μέσα μας όσον αφορά τον ενθουσιασμό, την αφοσίωση, την αγάπη και την πίστη.

Σύντροφοι! Για τον αγαπημένο μας Αρχηγό, τον δημιουργό της Μεγάλης Γερμανίας,

Ζήτω η Νίκη! Ζήτω η Νίκη! Ζήτω η Νίκη!

(Οι βουλευτές σηκώνονται και συμμετέχουν με ενθουσιασμό στο κάλεσμα.)

Η συνεδρίαση ολοκληρώνεται.

(Οι βουλευτές και οι καθήμενοι στις εξέδρες τραγουδούν τον εθνικό ύμνο.)

(Η συνεδρίαση έληξε στις 22:26)

